

λιώνεται ἀπάνου στὴν τυραννικὴ θεωρία, πὼς ἔχουν τὸ προνόμιο νὰ λένε καὶ νὰ κάνουν δ, τι θέλουν: «³Αλλ’ ἢ τυραννὶς πολλὰ τ’ ἄλλ’ εὐδαιμονεῖ

καᾶξεστιν αὐτῇ δρῶν λέγειν θ’ ἀ βιούλεται» (506—507)

Οἱ δυὸς κόσμοι τῆς Μοναρχίας καὶ τῆς Δημοκρατίας συγκρούονται ἐδῶ τρομερά. Στὸν Κρέοντα, ποὺ ἀναπτύσσει τὶς ἀρχὲς τῆς μοναρχοτυραννικῆς πολιτικῆς θεωρίας, δ Ἀΐμων ἀντιτάσσει τὶς αἰώνιες ἀρχὲς τῆς Δημοκρατίας.³ Απὸ τὶς ὠραιότερες σκηνὴς τοῦ Παγκοσμίου Θεάτρου καὶ τὰ διαμάντια τῆς πολιτικῆς φιλοσοφίας δλων τῶν αἰώνων εἶναι ἡ περίφημη σκηνὴ τῆς σύγκρουσης τῶν δυὸς κόσμων. ⁴Ο Αΐμων βρούντοφωνάζει στὸν πατέρα του, πὼς δ Λαὸς τῶν Θηβῶν δὲ θεωρεῖ ἔνοχη τὴν ⁵Αντιγόνη καὶ δὲ θέλει τὸ θάνατό της. Μανιασμένος δ Κρέων ἀπαντᾷ:

«Πόλις γὰρ ἡμῖν ἀμὲ χρὴ τάσσειν ἔρεῖ;
... . . . “Αλλω γὰρ ἦ μοι χρή με τῆσδ’ ἀρχειν χθονός;

Αΐμ. Πόλις γὰρ οὐκ ἔσθ’ ἥτις ἀνδρὸς ἔσθ’ ἐνός.

Κρ. Οὐ τοῦ κρατοῦντος ἡ πόλις νομίζεται;

Αΐμ. Καλῶς ἔρήμης γ’ ἀν σὺ γῆς ἀρχοις μόνος¹» (734—39)

Μὲ δυό του τέλος ἀθάνατους στίχους δίνει σ³ δλο τὸν Κόσμο τὴν αἰώνια οὐσία δλων τῶν τυράννων, δεσποτῶν κι³ ἔκμεταλλευτῶν τῶν λαῶν: «Τόν τοι τύραννον εὔσεβεῖν οὐ δάδιον» (Αἴας 1350). Τὸ γένος τῶν τυράννων «αἰσχροκερδείαν φιλεῖ» (⁶Αντιγ. 1056). ⁷Ο δεύτερος αὐτὸς στίχος τοῦ Σοφοκλῆ ἀνταποκρίνεται στὸν ⁸Ησιόδειο χαραχτηρισμὸ τῶν τυράννων τῶν λαῶν ὡς «δωροφάγων». ⁹Η κατάλυση κάθε Θρησκείας καὶ κάθε ¹⁰Ηθικῆς, τὸ ποδοπάτημα κάθε ἴεροῦ καὶ κάθε δσίου καὶ ἡ θυσία τῶν συμφερόντων τοῦ ¹¹Εθνικοῦ Συνόλου στὰ προσωπικὰ ὑλικὰ συμφέροντα εἴτε τοῦ Μονάρχη καὶ τῶν ¹²Ηρακλήδων του, εἴτε τῶν ¹³Ολιγαρχῶν, εἶναι ἡ οὐσία καὶ ἡ ψυχὴ δλων τῶν τυράννων καὶ δυναστῶν κι³ ἔκμεταλλευτῶν καὶ καταστροφέων δλων τῶν λαῶν.

¹⁴Επίσης δ Εὑρυπίδης εἶναι ἔνας ἀπὸ τοὺς πιὸ φωτισμένους καὶ πιὸ φλογεροὺς πρωθυιεράρχες καὶ ἀγώνιστες τῆς Δημοκρατίας. Στὶς ¹⁵Ικέτιδες του μᾶς δίνει τὴν ἴδια τὴν ἀκατάλυτη ψυχὴ καὶ τὸ ἀθάνατο πνεῦμα τῆς δημοκρατικῆς πατρίδας του. ¹⁶Η ¹⁷Αθηναϊκὴ πολιτεία μεγαλύνεται καὶ δοξολογιέται στὸ ἔργο αὐτὸς τοῦ Εὑρυπίδη ὡς ἡ Μητέρα τῆς Δημοκρατίας ἀπὸ τοὺς πανάρχαιους καιροὺς τῆς ¹⁸Ἐλληνικῆς Μυθολογίας καὶ τοῦ προϊστορικοῦ ¹⁹Ἐλληνισμοῦ. ²⁰Ο Θησέας, βασιλῆς τῆς ²¹Αθήνας, περηφανεύεται, γιατὶ χάρισε στὴν πατρίδα του τὴν πολιτικὴ λευτεριά της κι³ ἔκαμε τὸν ²²Αθηναϊκὸ Δῆμο μονάρχη τῆς ²³Αθηναϊκῆς πολιτείας μὲ τὴν καθιέρωση τῆς ἀρχῆς τῆς πολιτικῆς ἰσότητας δλων τῶν πολιτῶν καὶ τῆς καθολικῆς ψηφοφορίας:

«Καὶ γὰρ κατέστησ²⁴ αὐτὸν ²⁵ εἰς μοναρχίαν
ἔλευθερώσας τὴν ἵστρηφον πόλιν» (852—53)

1. Κρ. «²⁶Η πόλη θὰ μοῦ εἰπῇ ἔμένα, πῶς πρέπει ἔγῳ νὰ κυβερνῶ;

... Γι’ ἄλλον κι²⁷ δχι γιὰ τὸν ἔαυτό μου πρέπει νὰμαι βασιλῆς τῆς γῆς αὐτῆς;

Αΐμ. ²⁸Η πολιτεία δὲν εἶναι πολιτεία τοῦ ἐνός.

Κρ. ²⁹Η πολιτεία χτῆμα δὲν εἶναι τοῦ βασιλῆα της;

Αΐμ. Μοναχὰ στὴν ἔρημια μπορεῖς νὰ βασιλεύῃς δπως θές.

2. Τὸν ³⁰Αθηναϊκὸ Δῆμο.

Οἱ στίχοι αὐτοὶ τοῦ Εὔρυπίδη μαρτυροῦν, πὼς ἡ θεμελιακὴ ἀρχὴ τῆς Δημοκρατίας, ἡ ἀρχὴ τῆς πολιτικῆς ἵστηται καὶ τῆς καθολικῆς Ἰσης ψηφοφορίας ὅλων τῶν πολιτῶν ποὺ δὲ Εὔρωπαῖκὸς Κόσμος κατάχτησε μόλις τοὺς τελευταίους αἰῶνες, ἀνάγεται στὴν προϊστορικὴν Ἐποχὴν τῆς Ἀθηναϊκῆς πολιτείας (Πρβλ. Ἱσοκρ. Παναθ. 130—1).

Στὸ ᾴδιο ἔργο δὲ Εὔρυπίδης αηρύσσει τὸ εὐαγγέλιο τῶν αἰωνίων ἀρχῶν τῆς φιλοσοφίας τῆς Δημοκρατίας. Ἀπὸ τὴν χώρα τῶν Θηβαίων, ἐνδὸς ἀλλού εἴδους βαρβάρων στὰ μάτια τοῦ ποιητὴ καὶ τῶν Ἀθηναίων, φτάνει κήρυκας στὴ Γῆ τῆς Παλλάδας καὶ ἡ πρώτη χαραχτηριστικὴ ἔρωτησή του πρὸς τοὺς Ἀθηναίους εἶναι ἡ ἔρωτηση, ποιὸς εἶναι τύραννος τῆς χώρας αὐτῆς, γιὰ νὰ τοῦ μεταδῷσῃ τὰ μηνύματα ποὺ τοῦ στέλνει δὲ ἀφέντης τον Κάδμος, μονάρχης τῆς Θήβας. Στὸν κήρυκα τῆς Θήβας ἀπαντάει δὲ ᾴδιος δὲ Θησέας μὲ τὴν περίφημη Ἀθηναϊκὴν εἰρωνίαν χαραχτηριστικώτατα:

«Πρῶτον μὲν ἥρξω τοῦ λόγου ψευδῶς, ἔνε, ζητῶν τύραννον ἐνθάδ· οὐ γάρ ἀρχεται ἐνὸς πρὸς ἀνδρός, ἀλλ᾽ ἐλευθέρα πόλις.

Δῆμος δὲ ἀνάσσει διαδοχαῖσιν ἐν μέρει ἐνιαυσίαισιν, οὐχὶ τῷ πλούτῳ διδοὺς τὸ πλεῖστον, ἀλλὰ χῶ πένης ἔχων Ἰσον» (403—408)

Στὴν ἀπάντησή του δὲ Θηβαῖος ἀναπτύσσει τὶς ἀρχὲς τῆς Μοναρχίας ἀναμασσῶντας ὅλα τὰ αἰώνια ἐπιχειρήματα ὅλων τῶν δεσποτῶν—δυναστῶν καὶ τυράννων τῶν λαῶν γιὰ τὴ δῆθεν ἀνωριμότητα τοῦ Λαοῦ πρὸς αὐτοκυβέρνησή του καὶ γιὰ τὸ κακὸ τῆς δημαγωγίας συγχυζοντας τὴ Δημοκρατία μὲ τὴν Ὁχλοκρατία. Στὴν ἀνταπάντησή του δὲ Θησέας ἀναπτύσσει τὶς ὑψηλὲς καὶ θεῖες ἀρχὲς τῆς φιλοσοφίας τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας ποὺ ὑψώσαν τὸν Ἑλληνικὸν Κόσμο στὸν οὐρανὸν τῆς Αἰωνιότητας. Ὁ ποιητὴς τῆς Μήδειας φανερώνεται ἐδῶ ὡς ἔνας ἀπὸ τοὺς πιὸ βαθεῖς πολιτικοὺς φιλοσόφους ὅλων τῶν αἰώνων. Οἱ αἰώνιες ἀρχὲς τῆς Δημοκρατίας δὲ βρῆκαν Ἰσως ποτὲ ἀλλοτε βαθύτερο, εὐγλωττότερο καὶ ποιητικότερο διερμηνευτή τους:

«Οὐδὲν τυράννου δυσμενέστερον πόλει, ὅπου τὸ μὲν πρώτιστον οὐκ εἰσὶν νόμοι κοινοί, κρατεῖ δὲ εἰς τὸν νόμον κεκτημένος αὐτὸς παρ᾽ αὐτῷ, καὶ τόδε οὐκέτε ἔστε Ἰσον.

Γεγραιμένων δὲ τῶν νόμων, δὲ τὸ ἀσθενής δὲ πλούσιός τε τὴν δίκην Ἰσην ἔχει . . .

νικᾶ δὲ δὲ μείων τὸν μέγαν δίκαιον ἔχων...» (429—55)

Ἐπίσης στὸν Ἰωνα (621—628) δὲ Ε. δίνει τὴν οὖσία τῆς Μοναρχίας. Εὐχάριστη εἶναι ἡ Μοναρχία μόνο στὰ φαινόμενα, στὸ βάθος δύμως εἶναι σκοτεινὴ καὶ ἀποτρόπαιη, πηγὴ ἐθνικῶν τραγωδιῶν καὶ καταστροφῶν. Ἡ οὖσία τῆς Μοναρχίας εἶναι ἡ προστασία τῶν φαύλων, δὲ φόβος καὶ δὲ πόλεμος τῆς Ἀρετῆς, ἡ ἔξοντωση τῶν θαρραλέων καὶ μαχητικῶν ἀνθρώπων, ὅλων τῶν ἐλευθέρων πνευμάτων καὶ ὅλων τῶν δημιουργικῶν ἀξιῶν. Στὴν Ἀντρομάχην (693—705) δὲ Ε. ἐκφράζει δὲ τὸ μῆσος τοῦ Λαοῦ ἐναντίον τῶν ἐκμεταλλευτῶν του. Ὁ Λαός, διακηρύσσει δὲ πολεμικώτατος μαχητὴς τῆς Δημοκρα-

τίας, ἀγωνίζεται, σκοτώνεται, χύνει τὸ αἷμά του, θυσιάζεται, πεθαίνει στοὺς πολέμους καὶ κερδίζει ὅλες τὶς μάχες, οἱ στρατηγοὶ διμως καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ποὺ κάνουν τὸν τραυματικόν τοῦν τραυματικόν, ἀλλ᾽ εἶναι στὴν πραγματικότητα ἔνα τίποτα («ὅντως οὐδένες»), ἐκμεταλλεύονται καὶ ἀξιοποιοῦν γιὰ τὸν ἑαυτό τους τὶς θυσίες καὶ τὰ αἷματα καὶ τὶς νίκες τοῦ Λαοῦ. Στὴν Ἐκάβη (282—83) ὁ ποιητὴς συμβουλεύει τοὺς ἀρχοντες τῶν πολιτειῶν νὰ μὴ τυραννοῦν τὸ Λαὸν καὶ νὰ μὴ ἔχεν τοὺς δὲν εἶναι αἰώνιο.

Τὸ προαιώνιο καὶ παγαιώνιο αὐτὸ πνεῦμα τῆς ἐλεύθερης καὶ δημοκρατικῆς ψυχῆς τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Κόσμου καὶ ὅλου τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀποκορυφώνεται στὴν Πλατωνικὴ φιλοσοφία. Ὁ Πλ. ὡς ὁ ἀντιπροσωπευτικότερος τύπος τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔμικοῦ πνευματικοῦ δημιουργοῦ καὶ τὸ συνθετικότερο πνεῦμα δημιουργικῆς σύνθεσης ὅλης τῆς πνευματικῆς ζωῆς καὶ δημιουργίας τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδας θέτει ὡς θεμέλιο τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας τὴν Δημοκρατία καὶ χαίας Ἑλλάδας ὅλης τῆς πνευματικῆς ζωῆς του γιὰ τὴν πνευματικὴν καὶ ἡθικὴν Ἀναγέννηση τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῶν ἡμερῶν του καὶ ὅλο τὸ αἰώνιο οἰκοδόμημα τῆς φιλοσοφίας του. Ἡ θεμελιακὴ ἀρχὴ τῆς φιλοσοφίας τοῦ Πνεύματος εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς ἀπόλυτης ἐνότητάς του μὲ τὴ Ζωή, ἡ ἀρχὴ ὅτι τὸ Πνεῦμα ἐνσαρκώνει τὴν οὐσία τοῦ ἀπολύτητάς του Πραγματικοῦ (τοῦ «ὅντως Ὀντος») καὶ ὅτι συνεπῶς ὁ μεγάλος πνευματικὸς δημιουργός ἐκφράζει τὸ αἰώνιο πνεῦμα καὶ τὴν αἰωνία ψυχὴ τοῦ λαοῦ του. Καὶ ὁ Πλ. δὲ θὰ ἥταν «Ἑλληνας» καὶ «Ἀθηναῖος», ἡ τελειότερη ἴστορικὴ μορφὴ τοῦ αἰωνίου Ἑλληνικοῦ Ἀνθρώπου, τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Ἀνθρώπου, ἀν δὲν δεν διαπιστώνεται ἀπὸ τὰ φιλοσοφικὰ ἔργα του, καὶ κάθε ἄλλη ἀντίθετη θεωρία εἶναι ἀποτέλεσμα πλάνης καὶ παρερμηνείας τῆς φιλοσοφίας του. Ἡ ἔξηγηση τοῦ ἴστορικοῦ φαινομένου τῆς παρερμηνείας τῆς δημοκρατικῆς στὴ βάση τῆς πολιτικῆς ἰδεολογίας τοῦ Πλ. πρέπει νῷ ἀναζητηθῆ στὴν παρερμηνεία τῆς φιλοσοφίας του τῆς «Ἀριστοκρατίας». Ἡ Ἀθηναϊκὴ πολιτεία στὶς ὥραιότερες στιγμές της, στὶς στιγμὲς τῶν κοσμοἴστορικῶν νικῶν της, καὶ φυσικὰ καὶ ἡ ἴδαινικὴ Ἑλληνικὴ Πολιτεία, στὸ νόημα τοῦ Πλ., εἶναι Δημοκρατία καὶ συνάμα Ἀριστοκρατία. Ἡ οὐσία τῆς Ἀθηναϊκῆς Δημοκρατίας (καὶ τῆς Πλατωνικῆς πολιτείας), μᾶς λέει ὁ Πλ. στὸ Μ., εἶναι ὁ «Ἀριστοκρατισμός», τὸ κράτος τῶν «Ἀρίστων». Ἡ δεύτερη αὐτὴ βεβαίωση τοῦ Πλ. εἶναι αὐτὴ ἀκριβῶς ποὺ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πραγματικὸ γεγονὸς τῆς ἀριστοκρατικῆς καταγωγῆς του ἐγέννησε καὶ γεννάει ὅλες τὶς παρερμηνεῖες τοῦ ἀληθινοῦ νοήματος τῆς πολιτικῆς ἰδεολογίας του, ὡς ἴδεολογίας ἀντιδημοκρατικοῦ ἀριστοκράτη. Ὁ χαραχτηρισμὸς ὅμως αὐτὸς δὲν ἔχει καμμὰ σχέση μὲ τὴν πραγματικότητα. Ὁ Πλ., ὅπως εἶναι τὸ

μεγαλύτερο μεταφυσικὸ πνεῦμα ὅλου τοῦ Κόσμου καὶ ὅλων τῶν αἰώνων καὶ κατώρθωσε ὡς μεταφυσικὸς μὲ τὴ φιλοσοφικὴ μεγαλοφυῖα του τὸν ὑψηλότερο ἀλλοῦ ὅλης τῆς πνευματικῆς Ἰστορίας ὁλοκλήρου τοῦ Ἀνθρώπινου Γένους, νῦν ἀρπάξῃ τὴν ψυχὴν τοῦ αἰώνιου ὄντως Ὁντος καὶ νὰ οἰκοδομήσῃ τὸ πιὸ μεγαλόπρεπο οἰκοδόμημα Μεταφυσικῆς ποὺ ἐγγνώρισε ὡς σήμερα ὅλος ὁ Κόσμος, ἔτσι καὶ στὶς σφαιραῖς τοῦ Χρονικοῦ καὶ τῆς Ἰστορίας, τὶς σφαιραῖς τῆς Ἡθικῆς—Πολιτικῆς, κατώρθωσε νὰ συλλάβῃ τὴν ψυχὴν τοῦ αἰώνιου ὄντως Ὁντος τοῦ ἥθικοπολιτικοῦ κόσμου καὶ νὰ δώσῃ σ' ὅλη τὴν Ἀνθρωπότητα τὴν πιὸ ὑψηλὴν φιλοσοφίαν τῆς Πολιτείας ὅλης τῆς Ἰστορίας τοῦ ἀνθρώπινου Πνεύματος. Ἡ θέση αὐτὴ τῆς πολιτικῆς φιλοσοφίας τοῦ Πλ. στὴν πνευματικὴν Ἰστορίαν ὅλου τοῦ Κόσμου ἐπιβάλλει νὰ διαφωτιστῇ ὅπως πρέπει τὸ ἀληθινὸν νόημα της κι' αὐτὸν θὰ γίνῃ μόνο ἀν ἐμβαθύνοντες στὸ ἀληθινὸν νόημα τῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς Ἀριστοκρατίας ὅπως τὶς ἔννοεῖ ὁ Πλ. καὶ τὶς ἔννοοῦσε καὶ ὁ Ἀθηναϊκὸς Κόσμος τῆς Ἀθηναϊκῆς Δημοκρατίας ποὺ ὑπενεῖ ἐδῶ ὁ Πλ., τῆς Ἀθηναϊκῆς Δημοκρατίας τῶν θριάμβων της ἐναντίον τοῦ κόσμου τῶν βαρβάρων (Νόμοι 698, 699) καὶ τῶν χρόνων τοῦ Περικλῆ. Καὶ ὁ διαφωτισμὸς αὐτὸς τῆς φιλοσοφίας τῆς Δημοκρατίας—Ἀριστοκρατίας τοῦ Πλ. ἐπιβάλλεται ἀπόλυτα γιὰ τὴ βαθειὰ καὶ τελεία κατανόηση τοῦ σημαντικώτατου αὐτοῦ μέρους τοῦ Πλατωνικοῦ πανηγυρικοῦ, τῆς καρδιᾶς τοῦ ὅλου πανηγυρικοῦ τῆς Ἀθηναϊκῆς πολιτείας, ὡς τοῦ αἰώνιου πνευματικοῦ δημιουργήματος τῆς αἰώνιας Μοίρας τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Καὶ πρῶτα - πρῶτα πρέπει νὰ παρατηρηθῇ, πὼς στὴν πρώτη ματιὰ ἡ Δημοκρατία καὶ ἡ Ἀριστοκρατία φαίνονται πὼς εἶναι δυὸς ἀντίθετοι κόσμοι ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς ἐνώσῃ τίποτα καὶ καμμιὰ κοσμικὴ δύναμη. Δημοκρατία θὰ εἰπῇ τὸ κράτος τοῦ Δήμου, τῆς Ὀλότητας τοῦ Λαοῦ, τοῦ ὅλου σώματος τῆς Πολιτείας. Ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος Ἀριστοκρατία θὰ εἰπῇ τὸ κράτος τῶν «ἄριστων» ἢ τῶν «ἀριστοκρατῶν», δηλαδὴ ἐνὸς μικρότατου μέρους τῆς Πολιτείας. Μ' ἄλλους λόγους Ἀριστοκρατία, στὸ πρῶτο ἀντίκρυσμά της, σημαίνει Ὀλιγαρχία. Ἡ Ὀλιγαρχία ὅμως καὶ ἡ Δημοκρατία ἢ Δημαρχία (στὸ πηγαῖο νόημα τοῦ ὅρου αὐτοῦ) εἶναι δυὸς αἰώνια ἀντίπαλοι καὶ ἀντίμαχοι κόσμοι. Τίθεται ἵδη τὸ φυσικώτατο ἐρώτημα, πῶς συμβαίνει καὶ πῶς εἶναι δυνατὸν Πλ. νὰ βεβαιώνῃ, ἀπ' τὸ ἔνα μέρος πὼς τὸ πολίτευμα τῆς Ἀθηναϊκῆς πολιτείας ποὺ ὑμνεῖ στὸν πανηγυρικό του—καὶ φυσικὰ καὶ τῆς ἴδαικῆς δικῆς του πολιτείας—εἶναι Δημοκρατία, κράτος τῶν πολλῶν καὶ τῆς Ὀλότητας τοῦ Λαοῦ, ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος πὼς τὸ αὐτὸν πολίτευμα εἶναι Ἀριστοκρατία, κράτος ἐνὸς ἐλαχίστου μέρους τοῦ Λαοῦ; Πῶς μποροῦν νὰ ἐνωθοῦν τὰ ἀντίθετα καὶ νὰ συμβιβαστοῦν τὰ ἀσυμβίβαστα ἀπ' αὐτὴ τὴ φύση τους, τὸ Ὄλο καὶ τὸ Μέρος, οἱ Πολλοὶ καὶ οἱ Ὀλίγοι; Ὁ Ὑμέναιος αὐτὸς τῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς Ἀριστοκρατίας, ποὺ πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἡ ὑψηλότερη κορυφὴ τῆς πολιτικῆς φιλοσοφίας τοῦ Πλ. καὶ ὁ ὑψηλότερος πνευματικὸς ἀλλός του στὸν κύκλο τῆς φιλοσοφίας του τῆς Πολιτείας, εἶναι πράγματι φυσικὸς ἢ ἀντιτίθεται στὴν ἀπόλυτη πολιτικὴ πραγματικότητα καὶ στοὺς αἰώνιους νόμους της; Καὶ ἀν ὑποτεθῇ θεωρητικά, γιὰ μιὰ στιγμή, πὼς ὁ Ὑμέναιος αὐτὸς εἶναι φυσικὸς καὶ δυνατός, ἐρωτᾶται, ποιὸ εἶναι τὸ μυστικὸ τοῦ δεσμοῦ τῶν δυὸς κόσμων ποὺ φαίνεται νὰ ἔναι τὸ μυστήριο ὅλων τῶν μυστηρίων τῆς πολιτικῆς ζωῆς καὶ τῆς Πολιτικῆς Ἰστορίας ὅλου τοῦ

Κόσμου καὶ τῆς φιλοσοφίας τῆς Πολιτικῆς Ἰστορίας δλων τῶν λαῶν τῆς Γῆς δλων τῶν αἰώνων; Ποιὸ εἶναι τὸ ἀληθινό φῶς δλων αὐτῶν τῶν τρισκότεινων ἔρωτημάτων; Ἀρά γε στὴν ἀπόλυτη πραγματικότητα ὑπάρχει ἀληθινὴ ἀντίθεση ἀνάμεσα στοὺς δυὸ κόσμους τῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς Ἀριστοκρατίας ἢ ὑπάρχει μόνο «φαινομενική» ἀντίθεση, ἕργο πλάνης τοῦ ἀνθρώπινου Νοῦ καὶ «εἶδωλο» τῆς πολιτικῆς φιλοσοφίας τοῦ Κόσμου; Μήπως στὸ βάθος καὶ στὴν ἀπόλυτη πραγματικότητα ἡ ἀληθινὴ Δημοκρατία ἀγκαλιάζει τὴν ἀληθινὴ Ἀριστοκρατία καὶ ἡ ἀληθινὴ Ἀριστοκρατία ἀγκαλιάζει τὴν ἀληθινὴ Δημοκρατία καὶ ὁ Πλ. ως ὁ μεγαλύτερος ἔξερευνητὴς δλων τῶν θαλασσῶν καὶ ὥκεανῶν καὶ ἡπείρων τοῦ ἀπολύτου Πραγματικοῦ, καὶ τῆς Δημιουργίας καὶ τοῦ Πνεύματος, καὶ τοῦ Ὅντος καὶ τῆς Ἰστορίας, καὶ τῆς Μεταφυσικῆς καὶ τῆς Ἡμικῆς—Πολιτικῆς, εἶναι καὶ ὁ μεγαλύτερος μύστης καὶ μυσταγωγὸς καὶ δλων τῶν αἰωνίων μυστηρίων τῆς ἀπόλυτης καὶ τῆς αἰωνίας πολιτικῆς Πραγματικότητας—Ἀλήθειας;

“Ἄλλ” εἶναι ἀνάγκη νὰ ἴδοῦμε ἀπὸ πιὸ κοντὰ τὰ πράγματα. Ὁ Πλ. βεβαιώνει ἐδῶ πρῶτα - πρῶτα, ὅτι ὁ Λαὸς εἶναι ὁ μόνος κυρίαρχος μέσα στὴν Ἀθηναϊκὴ πολιτεία («ἐγ κρατὲς τῆς πόλεως τὰ πολλὰ τὸ πλῆθος»), ταυτόχρονα δημοσιεύει, πὼς τὸ «Πλῆθος», ὁ Λαὸς «τὰς ἀρχὰς δίδωσι καὶ κράτος τοῖς ἀεὶ δόξασιν ἀρίστοις εἶναι» κι ἔνας εἶναι ὁ νόμος δλων τῶν νόμων τῆς Ἀθηναϊκῆς πολιτείας—Δημοκρατίας («εῖς δρος»), ὁ νόμος «ὅ δόξας σοφὸς ἢ ἀγαθὸς εἶναι» νὰ κυβερνᾷ («κρατεῖ καὶ ἀρχει»). Ἀπ’ τὸ ἔνα μέρος θεμελιακὴ ἀρχὴ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ πολιτεύματος ἡ Δημοκρατία, ἀπ’ τὸ ἄλλο μέρος κεντρικὴ ἀρχὴ τῆς Ἀθηναϊκῆς Δημοκρατίας, συνυφασμένη μὲ τὴ δημοκρατικὴ ἀρχή, ἡ Ἀριστοκρατία. Στὸ ἀληθινὰ βρισκόμαστε ἐδῶ μπροστὰ σὲ μιὰ μοναδικὴ πραγματικὴ ἰστορικὴ περίπτωση στὴν Πολιτικὴ Ἰστορία δλου τοῦ Κόσμου ποὺ ἡ Ἀριστοκρατία βγαίνει ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τοῦ Λαοῦ καὶ Δημοκρατία καὶ Ἀριστοκρατία σφιχταγκαλιάζονται σὰν δυὸ ἀδερφές. Ὁ λόγος τοῦ Πλ. εἶναι φωτεινότατος καὶ ἔαστερότατος καὶ δὲν ἐπιτρέπεται καμιὰ ἀπολύτως ἀμφιβολία τόσο γιὰ τὴ δημοκρατικὴ βάση τοῦ Ἀθηναϊκοῦ πολιτεύματος δσο καὶ γιὰ τὴν ἀριστοκρατικὴ κορυφή του. Ὁ λόγος προχωρεῖ ἐδῶ ἀντιθετικά, ὥστε νὰ μὴν ἔναι δυνατὴ καμιὰ ἀπολύτως παρερμηνεία καὶ ἀμφιβολία. Ὁ Πλάτων τονίζει: «Βασιλῆς μὲν γὰρ ἀεὶ ἥμιν εἰσιν· οὗτοι δὲ τοτὲ μὲν ἐκ γένους, τοτὲ δὲ αἵρετοι· ἐγκρατὲς δὲ τῆς πόλεως τὰ πολλὰ τὸ πλῆθος». Ἐπίσης τονίζει ἔντονώτατα καὶ χτυπητότατα μὲ τὸν ἕδιο τρόπο, τὸν ἀντιθετικὸ τρόπο, ὅτι ἡ οὖσία τῆς Ἀθηναϊκῆς Δημοκρατίας εἶναι ἡ Ἀριστοκρατία. Μὲ δλες τὶς ἀντιθέσεις κι ἔμφασεις του («μέν», «δέ», «ἄλλα», «ἄλλα εῖς δρος») καὶ μὲ τὴν ἀντίθεση τοῦ Ἀθηναϊκοῦ πολιτεύματος πρὸς τὰ πολιτεύματα τῶν ἄλλων πόλεων («ῶσπερ ἐν ἄλλαις πόλεσιν») δὲν ἀφίνει καμιὰ ἀπολύτως ἀμφιβολία γιὰ τὸ πραγματικὸ βάθος καὶ τὸ ἀληθινὸ νόημα τοῦ φιλοσοφικοῦ στοχασμοῦ του. Ἡ Δημοκρατία εἶναι, στὰ μάτια του, ὁ κορμὸς τοῦ δέντρου τῆς Ἡμικῆς πολιτείας, ἡ Ἀριστοκρατία εἶναι τὸ ἀνθος καὶ ὁ καρπός του. Πῶς εἶναι δυνατὸ νὰ ἔξηγηθῇ τὸ μυστήριο αὐτὸ τῆς συνύπαρξης καὶ τοῦ δργανικοῦ δεσμοῦ στὴ ζωὴ καὶ στὴν ἰστορία τῆς ἀρχαίας Ἡμικῆς πολιτείας τῶν δυὸ

αἰώνια ἀντίμαχων κόσμων ὅλης τῆς Ἰστορίας ὅλης τῆς ἄλλης Ἀνθρωπότητας, τοῦ κράτους τῶν «Πολλῶν» καὶ τοῦ κράτους τῶν «Ἄριστων», τῶν Ὀλύγων»;

³ Άλλὰ πρὸν προχωρήσουμε πιὸ κάτω καὶ δώσουμε τὴ μόνη δυνατὴ καὶ ἀληθινὴ ἀπάντηση στὸ ἐρώτημα αὐτό, πρέπει νὰ τονιστῇ, πῶς γιὰ τὴν ἀπόλυτη Ἰστορικὴ ἀλήθεια τῆς πραγματοποίησης στὴν Ἰστορικὴ ζωὴ τῆς ἀρχαίας Ἀθηναϊκῆς πολιτείας τῆς ἐνότητας τῶν δυὸς κόσμων τῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς Ἀριστοκρατίας δὲν μπορεῖ νὰ γεννηθῇ καὶ νὰ ὑπάρξῃ καμιαὶ ἀπολύτως ἀμφιβολία. ⁴ Εκτὸς ἀπὸ τὴν μαρτυρία τοῦ Πλ. ὑπάρχουν καὶ ἄλλες μαρτυρίες ἀπὸ τὴν Ἀρχαίαν Ελλάδα καὶ πρῶτα - πρῶτα ἡ μαρτυρία τοῦ ἄλλου πνευματικοῦ κολοσσοῦ τῆς Ἀρχαίας Ελλάδας, τοῦ ὁρμαλέου καὶ αὐστηρότατα θετικιστῆ καὶ κοιτικοῦ καὶ τετραγωνικοῦ κλασσικοῦ Ἰστορικοῦ, τοῦ Θουκυδίδη. ⁵ Ο.Θ. στὸν περίφημο ἐπιτάφιο τοῦ Περικλῆ τονίζει: «Χρώμεθα γὰρ πολιτείαιού ἔγινον τοὺς τῶν πέλας νόμους . . . καὶ δύνομα μὲν διὰ τὸ μὴ ἐς δλίγους ἀλλ᾽ ἐς πλείονας οἰκεῖν δημοκρατία κέκληται, μέτεστι δὲ κατὰ μὲν τοὺς νόμους πρὸς τὰ ἴδια διάφορα πᾶσι τὸ ἵσον, κατὰ δὲ τὴν ἀξίωσιν, ὃς ἔκαστος ἔν τῷ εὐδοκιμεῖ, οὐκ ἀπὸ μέρους τὸ πλεῖον ἐς τὰ κοινὰ ἢ ἀπὸ ἀρετῆς προτιμᾶται, οὐδὲν ἀντὶ πενίαν, ἔχων δέ τι ἀγαθὸν δρᾶσαι τὴν πόλιν ἀξιώματος ἀφανείᾳ κεκώλυται» (Β. 37). Μὲ διαφορετικὰ λόγια καὶ δ.Θ. βεβαιώνει τὴν ἴδια Ἰστορικὴ ἀλήθεια. Καὶ κατὰ τὸ Θ. ἡ Ἀθηναϊκὴ Δημοκρατία ἥταν Δημοκρατία τοῦ Λαοῦ («διὰ τὸ μὴ ἐς δλίγους ἀλλ᾽ ἐς πλείονας οἰκεῖν») καὶ τῶν δημιουργικῶν ἀξιῶν τοῦ Λαοῦ («κατὰ δὲ τὴν ἀξίωσιν ὃς ἔκαστος ἔν τῷ εὐδοκιμεῖ . . . ἔχων δέ τι ἀγαθὸν δρᾶσαι τὴν πόλιν»). ⁶ Άλλὰ καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ ὕμνου τῆς Δημοκρατίας τοῦ Εὐρυπίδη (‘Ικέτ. 429—455) εἶναι σὲ ἀπόλυτη ἀρμονία μὲ τὶς μαρτυρίες τοῦ Θουκυδίδη καὶ τοῦ Πλάτωνος. ⁷ Επίσης δ. Ἰσοκράτης στὸν Παναθηναϊκό του (130—131) βεβαιώνει τὴν ἴδια Ἰστορικὴ ἀλήθεια. Οἱ πρόγονοι τῶν Ἀθηναίων, τονίζει δ. Ἰσοκράτης, «ἀπειροὶ πολιτειῶν δύντες, οὐ διήμαρτον αἴρούμενοι τῆς ὑπὸ πάντων ἀν δμολογηθείσης οὐ μόνον εἶναι κοινοτάτης καὶ δικαιοτάτης, ἀλλὰ καὶ συμφορωτάτης ἀπασι καὶ τοῖς χρωμένοις ἥδιστης. κατεστήσαντο γὰρ δημοκρατίαν οὐ τὴν εἰκῇ πολιτευομένην καὶ νομίζουσαν τὴν μὲν ἀκολασίαν ἔλευθερίαν εἶναι, τὴν δὲ ἔξουσίαν δ. τι βούλεται τις ποιεῖν εὐδαιμονίαν, ἀλλὰ τὴν τοῖς μὲν τοιούτοις ἐπιτιμῶσαν, ἀριστοκρατία δὲ χρωμένην».

Συνεπῶς ἡ Ἰστορικὴ πραγματοποίηση ἀπὸ τὸ θεοφίλητο Κόσμο τῆς ἀρχαίας Ἀθηναῖς τοῦ ὑπέρτατου ἴδιανικοῦ τοῦ Ἀνθρώπου, ὡς «πολιτικοῦ ζώου», τοῦ ἴδιανικοῦ τοῦ ‘Υμεναίου τῆς ἀληθινῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς ἀληθινῆς Ἀριστοκρατίας, εἶναι ἀπόλυτα ἀναμφισβήτητη καὶ ἀδιαφιλονίκητη. Καὶ ἐρωτᾶται ὕστερος ἀπὸ τὴν διαπίστωση αὐτή, πῶς κατώρθωσε δ. τρισευλογημένος καὶ τρισμακάριος Ἀθηναϊκὸς Κόσμος νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ θαῦμα αὐτὸς ὅλων τῶν θαυμάτων τῆς Πολιτικῆς Ἰστορίας ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητας καὶ νὰ ἐνώσῃ στὴν ζωὴ του τοὺς δυὸς κόσμους ποὺ ἡ σύγκρουσή τους γεμίζει τὴν Ἰστορία δλου τοῦ ἄλλου Ἀνθρώπινου Γένους καὶ εἶναι ἡ βαθύτερη αἵτια τῆς παγκόσμιας τραγωδίας καὶ ὅλων τῶν αἰώνων καὶ τῆς Ἐποχῆς μας; ⁸ Ο διαφωτισμὸς τοῦ Ἰστορικοῦ αὐτοῦ φαινομένου καὶ γενικὰ τοῦ δλου μυστηρίου τῶν σχέσεων τῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς Ἀριστοκρατίας ἐπιβάλλει τὴν θεωρητικὴ διείσδυση

στὰ βάθη τῆς οὐσίας καὶ τῶν δυὸς κόσμων τῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς Ἀριστοκρατίας. Ὁ τιτάνειος ἀγώνας τῆς θεωρητικῆς διείσδυσης μέσα στὴν καρδιὰ τῆς ἀπόλυτης καὶ αἰωνίας Πραγματικότητας—Ἀλήθειας εἶναι ἡ οὐσία τῆς Φιλοσοφίας. Στὰ βάθη τῆς οὐσίας τῶν κόσμων τῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς Ἀριστοκρατίας θὰ μᾶς ὅδηγήσῃ μόνο τὸ φῶς τοῦ ἀληθινοῦ νοήματος καὶ τῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς Ἀριστοκρατίας ὅπως τὸ βλεπεῖ ἀρχαῖος Ἀθηναϊκὸς Κόσμος καὶ ὁ φιλοσοφικὸς νοῦς τοῦ Πλάτωνος. Καὶ δὲ Θουκυδίδης καὶ δὲ Εὐρυπίδης καὶ δὲ Πλάτων καὶ δὲ Ἰσοκράτης ἐπιβεβαιώνονταν τὸ μὲ πρώτη ματιὰ «παράδοξο», πὼς ἡ Ἀθηναϊκὴ πολιτεία ἦταν Δημοκρατία—Ἀριστοκρατία. Ἡ θεωρητικὴ ἔξήγηση τοῦ ἴστορικοῦ αὐτοῦ μυστηρίου δὲν εἶναι δυνατὴ παρὰ μόνο ἀν τοτεθῆ, διτι ἡ οὐσία τῆς ἀληθινῆς Δημοκρατίας εἶναι ἡ Ἀριστοκρατία καὶ ἡ οὐσία τῆς ἀληθινῆς Ἀριστοκρατίας εἶναι ἡ Δημοκρατία, μὲ ἄλλους λόγους διτι ἡ οὐσία καὶ τῶν δυὸς αὐτῶν κόσμων εἶναι μιὰ καὶ ἡ αὐτὴ καὶ στὸ βάθος οἱ δυὸς αὐτοὶ κόσμοι, ἀπὸ τὴν ἀποψη τοῦ «ποιοῦ» καὶ δὴ τοῦ «ποσοῦ» (τὴν ἀποψη τῆς Ἑλληνικῆς Κοσμοθεωρίας τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ Σύμπαντος, τὴν ἀποψη τῆς Μορφῆς, τοῦ Ὡραίου, τῆς δημιουργικῆς Ἀξίας), εἶναι ἔνας καὶ δὲ αὐτὸς κόσμος, δυὸς βλαστάρια ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ δέντρου. Ἀλλοιῶς, πῶς μπορεῖ νὰ ἐνωθῇ ὁ κόσμος τοῦ "Ολου, τῆς Δημοκρατίας, μὲ τὸν κόσμο τοῦ Μέρους, τῆς Ἀριστοκρατίας; Καὶ στὸ ἀληθινά, γιὰ νὰ πραγματοποιηθῇ στὴν Ἰστορία τῆς Ἀθηναϊκῆς πολιτείας ἡ ἐνότητα τῶν δυὸς αὐτῶν κόσμων, αὐτὸ σημαίνει καὶ ἀποδείχνει, πὼς στὸ βάθος τῶν πραγμάτων ἡ οὐσία καὶ τῶν δυὸ κόσμων εἶναι μιὰ καὶ ἡ αὐτὴ καὶ συνεπῶς πὼς ἡ ἀντίθεσή τους εἶναι μονάχα φαινομενικὴ καὶ δὲν ὀφείλεται παρὰ μόνο σὲ πλάνη πνευματική, στὴν παρανόηση τοῦ ἀληθινοῦ νοήματος καὶ τῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς Ἀριστοκρατίας καὶ στὴν ἔλλειψη τοῦ ἀληθινοῦ πνευματικοῦ φωτὸς ποὺ ἀνεβάζει στὶς σφαῖρες τοῦ νοήματος αὐτοῦ. Τὸ Πνεῦμα βρίσκεται ἐδῶ μπροστὰ σὲ ἓνα δίλημμα: "Ἡ εἶναι ἴστορικὴ ἀλήθεια, διτι ἡ ἐνότητα τῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς Ἀριστοκρατίας ἐπραγματοποιήθηκε στὴν Ἰστορία τῆς ἀρχαίας Ἀθηναϊκῆς πολιτείας, διότε τὸ ἴστορικὸ αὐτὸ γεγονὸς προύποθέτει καὶ ἀποδείχνει τὴν οὐσιαστικὴ στὸ βάθος ταυτότητα τῆς ἀληθινῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς ἀληθινῆς Ἀριστοκρατίας, ἥ δὲν εἶναι ἴστορικὴ ἀλήθεια ἡ πραγματοποίηση τῆς ἐνότητας αὐτῆς, διότε εἶναι πιθανότατο ἥ ἀπόλυτα βέβαιο πὼς τοὺς δυὸ αὐτοὺς κόσμους χωρίζουν ἀγεφύρωτα βάραθρα καὶ συνεπῶς ἀποκλείεται ἡ ἐνωσή τους. Ὁ διαφωτισμὸς τοῦ προβλήματος αὐτοῦ καὶ ἡ ἀπόδειξη ἥ τῆς φαινομενικότητας—πλάνης ἥ τῆς ἀλήθειας τῆς ἀντίθεσης τῶν δυὸ κόσμων τῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς Ἀριστοκρατίας εἶναι ἔργο τῆς Φιλοσοφίας. Καὶ ἡ Φιλοσοφία πραγματοποιεῖ τὸ σκοπὸ αὐτὸ διαφωτίζοντας τὸ πρόβλημα τῆς οὐσίας καὶ τῶν δυὸ κόσμων.

Στοὺς κόσμους τῆς οὐσίας τῆς ἀληθινῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς ἀληθινῆς Ἀριστοκρατίας μᾶς ὅδηγεῖ δὲ τὸ ίδιος δὲ Πλ. Ὁ Πλ. στὸ ἐγκώμιό του τῆς Ἀθηναϊκῆς πολιτείας μᾶς δίνει τὸ κλειδὶ τοῦ φωτισμοῦ τοῦ μυστηρίου τοῦ προβλήματος. Καὶ ἀκριβῶς σὲ αὐτὸ ἔγκειται καὶ ἡ ὑπεροχὴ τοῦ ἐπιταφίου του ἀπὸ τὸν ἐπιτάφιο τοῦ Περικλῆ τοῦ Θουκυδίδη. Ὁ Θ. ὡς ἴστορικὸς μᾶς δίνει μιὰ θαυμαστὴ κλασσικὴ εἰκόνα τοῦ δημοκρατικοαριστοκρατικοῦ πολιτεύματος τῆς Ἀθηναϊκῆς πολιτείας τοῦ καλοῦ καιροῦ, δὲ διαφωτίζει ὅμως καθόλου τὸ ζή-

τημα τῶν αἰτίων τοῦ ἴστορικοῦ γεγονότος τῆς ἐνότητας τῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς Ἀριστοκρατίας στὴν πολιτικὴ ζωὴ καὶ ἴστορία τῆς πατρίδας του καὶ συνεπῶς ἀφήνει ἀδιαφότιστο τὸ ζήτημα τῆς οὖσίας τῶν δυὸς αὐτῶν κόσμων καὶ τοῦ τρόπου τῆς δυνατότητας τῆς ἴστορικῆς πραγματοποίησης τῆς ἐνότητάς τους. Φιλοσοφία ὅμως θὰ εἰπῇ καθαρὴ θεωρητικὴ ἔρευνα καὶ διαφότιση τῆς οὖσίας τοῦ Κόσμου καὶ τῆς Ζωῆς, θρίαμβος τῆς Ἀλήθειας, πολεμικὴ καὶ συντριβὴ τῆς Φαινομενικότητας—Πλάνης.⁶ Ο σκοπὸς ὅμως αὐτὸς πραγματοποιεῖται μόνο μὲ τὴν ἔρευνα καὶ τὴ γνώση τῶν πραγματικῶν αἰτίων τῶν ἀποτελεσμάτων, τῶν ἴστορικῶν γεγονότων στὴν ἴστορικὴ πορεία τοῦ Κόσμου.⁷ Η οὖσία τῆς Φιλοσοφίας εἶναι τὸ φῶς τῆς Ζωῆς σ' ὅλες τὶς διαστάσεις της κι⁸ ἀπ' ὅλες τὶς πλευρές της. Δίχως τὸν τέλειο φωτισμὸν τῶν αἰτίων εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατος καὶ διφωτισμὸς τῶν ἀποτελεσμάτων. Η τελεία γνώση, ἡ φιλοσοφικὴ γνώση, τῆς Ἱστορίας εἶναι μονάχα ἡ τελεία γνώση τῶν πραγματικῶν αἰτίων τῶν γεγονότων τῆς Ἱστορίας. Καὶ ὁ Πλάτων, ὃς ἀληθινὸς φιλόσοφος, μᾶς μπάζει μέσα στὸ μαγικὸ κόσμο τῶν πραγματικῶν αἰτίων τοῦ θαύματος τοῦ ἴστορικοῦ⁹ Υμεναίου τῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς Ἀριστοκρατίας στὴν ἴστορικὴ ζωὴ τῆς πατρίδας του, τοῦ θαύματος ποὺ ἔδημοι ψήγησε τὸ αἰώνιο ἀρχαῖο¹⁰ Ελληνικὸ θαῦμα τοῦ κλασσικοῦ Ελληνικοῦ Πολιτισμοῦ τοῦ Ε' αἰώνα. Βεβαιώνοντας τὸν¹¹ Υμέναιο αὐτὸ ταυτόχρονα διαφωτίζει καὶ τὰ αἴτια τοῦ μυστηρίου τοῦ ἴστορικοῦ αὐτοῦ θαύματος: «Αἰτία δὲ ἡμῖν τῆς πολιτείας ταύτης ἡ ἔξισον γένεσις. Αἱ μὲν γὰρ ἄλλαι πόλεις ἐκ παντοδαπῶν κατεσκευασμέναι ἀνθρώπων εἰσὶ καὶ ἀνωμάλων, ὥστε αὐτῶν ἀνώμαλοι καὶ αἱ πολιτεῖαι, τυραννίδες τε καὶ ὀλιγαρχίαι· οἰκοῦσιν οὖν ἔνιοι μὲν δούλους, οἵ δὲ δεσπόταις ἄλλήλους νομίζοντες· ἡμεῖς δὲ καὶ οἱ ἡμέτεροι, μᾶς ΜΗΤΡΟΣ ΠΑΝΤΕΣ ΑΔΕΛΦΟΙ ΦΥΝΤΕΣ, οὐκ ἀξιοῦμεν δοῦλοι οὐδὲ δεσπόταις ἄλλήλων εἶναι¹², ἀλλ' ἡ ἴσογονία ἡμᾶς ἡ κατὰ φύσιν ἴσονομίαν ἀναγ-

1. Βλέπουμε ἔδω πεντακάθαρα καὶ διλόφιτα, ὅτι ὁ Ἀρχαῖος Ελληνικὸς Κόσμος εἶχε τὴν φιλοσοφία τοῦ ἀληθινοῦ νοήματος τῆς Ἀρετῆς, ὃς Μεσότητας, φιλοσοφία, ποὺ ὁ Ἀριστοτέλης ὑψώσει σὲ διλόκληρο σύστημα στὰ Ἡθικά του. Σύμφωνα μὲ τὴν ὑψηλὴ αὐτὴ φιλοσοφία τοῦ ἀρχαίου Ελληνικοῦ Πνεύματος, ποὺ βγαίνει ἀπ' τὰ κατάβαθμα καὶ τ' ἀδυτα τῶν ἀδύτων τῆς ἐθνικῆς οὖσίας του, ὁ κόσμος τῆς Ἐλευθερίας, τῆς Ἑλληνικῆς Ἐλευθερίας, εἶναι ἀνάμεσα στοὺς δυὸς ἄλλους κόσμους τῶν δυὸς ἀκρων, τοῦ Δεσποτισμοῦ—Τυραννίας καὶ τῆς Δουλείας. Στὸ βάθος καὶ στὴν ἀπόλυτη πραγματικότητα καὶ οἱ δυὸ τελευταῖοι αὐτοὶ κόσμοι ταυτίζονται ἀπόλυτα καὶ ἀποτελοῦν ἔναν κόσμο. Στ' ἀληθινὰ καὶ ὁ Δεσπότης—Τύραννος δὲν εἶναι ἐλεύθερος, ἀλλὰ δοῦλος, καὶ ἀκριβῶς ἐπειδὴ εἶναι δοῦλος, θέλει νὰ ἥναι καὶ γίνεται δεσπότης καὶ τύραννος τῶν ἄλλων. Ο «ἐλεύθερος», ὁ πραγματικὰ «ἐλεύθερος» ἀνθρώπος, ἔχοντας βαθειὰ καὶ τελεία συνείδηση, αὐτοσυνείδηση, τῆς οὖσίας καὶ τῆς κοσμικῆς ἀξίας τῆς Ἐλευθερίας, δὲ θέλει νὰ ἥναι καὶ δὲ γίνεται οὔτε δοῦλος, ἀλλ' οὔτε καὶ δεσπότης κανενός. Καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι, ἔχοντας τὴν ἀληθινὴ συνείδηση τῆς Ἐλευθερίας, δὲν ἥμελαν νὰ ἥναι οὔτε δοῦλοι οὔτε δεσπότες κανενὸς (οὐκ ἀξιοῦμεν δοῦλοι οὐδὲ δεσπόταις ἄλλήλων εἶναι).

Η ἀρχαία Ελληνικὴ φιλοσοφία τῆς Ἀρετῆς εἶναι ἡ πιὸ ὑψηλὴ φιλοσοφία τῆς Ἀρετῆς ποὺ ἔγνωρισε δις τῷδε διλός δ Κόσμος σ' διλη τὴν πνευματικὴ Ἱστορία του, πράγμα ποὺ σημαίνει καὶ ἀποδείχνει, πὼς ὁ Ἀρχαῖος Ελληνικὸς Κόσμος εἶναι δ ἐν αρετώ τερος Κόσμος ποὺ ἔξησε ἀπάνου στὴ Γῆ κι¹³ ἐφώτισε ὡς σήμερα δ "Ηλιος. Στὸ Ελληνικὸ νόημα τῆς Ἀρετῆς ἐνσωματώνεται καὶ ἐνουσιώνεται τὸ ὑψη-

κάζει ζητεῖν κατὰ νόμον, καὶ μηδενὶ ἄλλῳ ὑπείκειν ἄλλήλοις ἢ ἀρετῆς δόξῃ καὶ φρονήσεως» (238 E—239 A). Ἡ «ἰσογονία» τῶν Ἀθηναίων, τονίζει ἐδῶ ὁ Πλ., τὸ γεγονὸς ὅτι ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι ἦσαν, ὅπως ἀναπτύχθηκε πιὸ πάνω, παιδιὰ μιᾶς μάνας, τῆς Ἀθηναϊκῆς Γῆς, καὶ συνεπῶς ἦσαν ὅλοι πραγματικοὶ ἀδερφοὶ («μιᾶς μητρὸς πάντες ἀδελφοὶ φύντες») τοὺς ὀδήγησε στὴν «ἰσονομίαν», στὴν πολιτικὴν ἰσότητα.⁶ Η «ἰσογονία» κατὰ φύσιν ἴσονομίαν ἀναγκάζει ζητεῖν κατὰ νόμον καὶ μηδενὶ ἄλλῳ ὑπείκειν ἄλλήλοις ἢ ἀρετῆς δόξῃ καὶ φρονήσεως». Οἱ λόγοι τοῦ Πλ., στὸ φῶς τῆς φωτισμένης καὶ ὑψηλῆς φιλοσοφίας, φωτίζουν ὅλο τὸ μυστήριο τοῦ προβλήματος ποὺ μᾶς ἀπασχολεῖ, τῆς ἐνότητας τῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς Ἀριστοκρατίας καὶ στὴ Θεωρία καὶ στὴν Ἰστορία. Ἡ φυσικὴ ἰσότητα ὀδήγησε τὸν Ἀθηναϊκὸν Κόσμο στὴν πολιτικὴν ἰσότητα καὶ ἡ τελευταῖα στὴν Ἀριστοκρατία, στὸ κράτος τῆς «Ἀρετῆς» καὶ τῆς «Φρονήσεως». Τὸ μυστήριο τοῦ ὑμεναίου τῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς Ἀριστοκρατίας ἀρχίζει τώρα νὰ φωτίζεται. Βάση τοῦ Ἀθηναϊκοῦ πολιτεύματος, βεβαιώνει ὁ Πλ., εἶναι ἡ δημοκρατικὴ ἀρχὴ τῆς πολιτικῆς ἰσότητας, καρποῦ

λότατο καὶ τὸ ἀπόλυτο ὃ ν το λο γι κὸ νόημα τῆς Ἀρετῆς. Ἡ φιλοσοφία τῆς Ἀρετῆς, στὸ νόημα τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Κόσμου ποὺ ἀποκόρυφώνεται στὴ φιλοσοφία τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἀριστοτέλη, ἀγκαλιάζει τὴν ἀπόλυτην Πραγματικότητα, τὴν ἀπόλυτην Ἀλήθεια. Ἡ Ἀρετή, στὸ νόημα αὐτό, ἡ Ἑλληνικὴ Ἀρετή, ταυτίζεται ἀπόλυτα μὲ τὴν ἵδια τὴν Ζωή, εἶναι ἡ ἵδια ἡ Ζωή, ἡ ἵδια ἡ ἀπόλυτη Πραγματικότητα—Ἀλήθεια, τὸ ἵδιο τὸ ὅντως "Ον. Τὴν ἀπόλυτην αὐτὴν Ἀλήθεια φωτοπλημμυρίζει μπρὸς στὰ μάτια μας ὃ ἥλιος τῆς Ἐλευθερίας, τῆς Ἑλληνικῆς Ἐλευθερίας. Ἡ Ἐλευθερία, στὸ νόημα τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Κόσμου, ἡ Ἑλληνικὴ Ἐλευθερία, ὡς Μεσότητα ἀνάμεσα στὸ Δεσποτισμὸν καὶ στὴ Δουλεία, εἶναι ἡ ἀληθινὴ Ζωή, ἡ «κατὰ φύσιν» Ζωή, ἡ Ζωὴ τῶν φυσικῶν νόμων τῆς Δημιουργίας. Τὸ πνεῦμα καὶ ἡ φιλοσοφία τῶν δυὸ κόσμων τῶν δυὸ ἀκρων τοῦ Δεσποτισμοῦ καὶ τῆς Δουλείας (καὶ τῶν κόσμων τοῦ Φασισμοῦ καὶ τοῦ πανιμιτεριαλιστικοῦ καὶ πανσλαβιστικοῦ—πανασιατικιστικοῦ Κομμουνισμοῦ τῆς Ἐποχῆς μας, ὡς δυὸ κόσμων ποὺ στὸ βάθος ταυτίζονται ἀπόλυτα καὶ ἀποτελοῦν ἔναν κόσμο ποὺ διαιρεῖ ὅλη τὴν Ἀνθρωπότητα ἀπ' τὸ ἔνα μέρος σὲ Δεσπότες—Τυράννους, τοὺς Ὁλίγους, ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος σὲ δούλους, τοὺς πολλούς, τὴν κοινωνικὴν σχεδὸν Ὁλότητα), εἶναι τὸ πνεῦμα καὶ ἡ φιλοσοφία ὅχι τῆς ἀληθινῆς Ζωῆς, ἀλλὰ μιᾶς ζωῆς, ποὺ εἶναι στὴν ἀπόλυτη πραγματικότητά της μιὰ «παρὰ φύσιν» ζωή, μιὰ ζωή, ποὺ εἶναι παραβίαση, ἀρνηση καὶ κατάλυση τῶν φυσικῶν νόμων τῆς Δημιουργίας καὶ τοῦ Σύμπαντος.

Ἡ φιλοσοφία τῆς Ἀρετῆς ἔχει ωρίζει τὸν Ἀρχαῖο Ἑλληνικὸν Κόσμο ἀπὸ τὸν Κόσμο τῶν βαρβάρων, ὡς κόσμο τῶν δυὸ ἀκρων, καὶ τὸν ὑψώνει ἀπάνου ἀπ' ὅλο τὸν ἄλλο Κόσμο ὅλης τῆς Γῆς ποὺ ὅλη ἡ πνευματικὴ Ἰστορία του φανερώνει πὼς δὲν ἔχει παρὰ τὸ πνεῦμα καὶ τὴ φιλοσοφία τῶν δυὸ ἀκρων. Ἡ φιλοσοφία τῆς Ἀρετῆς εἶναι δὲ ὑψηλότερος πνευματικὸς ἀνθλος τοῦ ἱεροῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Κόσμου καὶ δὲραιότερος τίτλος ἀνάνατης δόξας καὶ αἰτογίας τιμῆς του. Ὁ Ἀρχαῖος Ἑλληνικὸς Κόσμος, στὴν ἀληθινὴ πάμφωτη πνευματικὴν ἐνόρασή του, εἶναι ἔνας ὑπερθαυμαστότατος, πολυσύνθετος, ἀπειρόμυρφος καὶ ἀπειρόχρωμος μαγικὸς ὄλοφωτος Κόσμος ποὺ ἀπ' ὅποια μεριὰ καὶ ἀπ' ὅποια πλευρὰ του καὶ ἀν τὸν ἰδῇ ὁ φωτισμένος πνευματικὸς ἐνορατής τῆς θεϊκῆς οὐσίας του αἰστάνεται στὰ βάθη τῆς ψυχῆς του τὰ αἰσθήματα τοῦ ἀπολύτου θαυμασμοῦ, τῆς σεισμικῆς πνευματικῆς συγκίνησης, τοῦ ἀληθινοῦ θρησκευτικοῦ δέους καὶ τῆς πιὸ βαθειᾶς θρησκευτικῆς κατάνυξης ποὺ τὸν βυθίζει σὲ θρησκευτικὴν ἔκσταση καὶ στὴν ἀπόλυτη εύδαιμονία τῶν Θεῶν, στὴν ἀληθινὴ μακαριότητα.

τῆς φυσικῆς ἵστητας. Συνάμα δύμως βεβαιώνει, πώς τὸ πολιτικὸ καθεστῶς τῆς πολιτικῆς ἵστητας, τῆς Δημοκρατίας, ὅδηγει στὸ καθεστὼς τῆς Ἀριστοκρατίας, τοῦ κράτους τῆς «Ἀρετῆς» καὶ τῆς «Φρονήσεως». Ἡ διατύπωση τῆς φράσης «ἰσονομίαν ἀναγκάζει ζητεῖν κατὰ νόμον» καὶ τῆς φράσης «καὶ μηδενὶ ἄλλῳ ὑπείκειν ἀλλήλοις ἢ ἀρετῆς δόξῃ καὶ φρονήσεως» φανερώνει, δτὶ ἡ δεύτερη φράση εἶναι ἐπεξήγηση τῆς πρώτης. Ἡ πολιτεία τῆς «Ἀρετῆς» καὶ τῆς «Φρονήσεως» εἶναι ἡ οὐσία τῆς πολιτείας τῆς «ἰσονομίας κατὰ νόμον». Ἡ Ἀριστοκρατία, τὸ κράτος τῆς Ἀρετῆς—Φρονήσεως, θεμελιώνεται μόνο ἀπάνω στὴ Δημοκρατία, στὴν πολιτικὴ ἵστητα καὶ ἀδερφοσύνη («μιᾶς μητρὸς πάντες ἀδελφοὶ φύντες»), καὶ βγαίνει ἀπὸ τὴ Δημοκρατία. Μὲ ἄλλους λόγους ἡ Ἀριστοκρατία εἶναι κόρη τῆς Δημοκρατίας καὶ ἡ Δημοκρατία εἶναι μάνα τῆς Ἀριστοκρατίας. Συνεπῶς ἡ Ἀριστοκρατία, στὸ νόημα τοῦ Πλ., δὲ νοεῖται καὶ εἶναι ἀδύνατο, κατὰ τοὺς αἰωνίους φυσικοὺς νόμους τῆς πολιτικῆς πραγματικότητας, καὶ ἀποκλείεται ἀπολύτως νὰ ὑπάρξῃ χωρὶς τὴ Δημοκρατία. Ἡ Δημοκρατία εἶναι φυσικὴ καὶ οὐσιαστικὴ προϋπόθεση τῆς Ἀριστοκρατίας. Ἡ φιλοσοφία τοῦ Πλ. δίχνει ἀπειροφῶς σ' ὅλα τὰ σκοτάδια καὶ μᾶς ὅδηγει νὰ ἔμβαθύνουμε σ' ὅλους τοὺς κόσμους τῶν μυστηριακῶν ἐννοιῶν, οὖσιῶν, μορφῶν, καταστάσεων, πραγματικοτήτων καὶ τῆς πνευματικῆς καὶ τῆς πολιτικῆς ζωῆς καὶ ἴστορίας τοῦ Κόσμου. Γιὰ νὰ κατεβοῦμε μέσα στὸ λαβύρινθο τῶν ἐννοιῶν καὶ πραγματικοτήτων αὐτῶν μᾶς χρειάζεται τὸ θεῖο φῶς τῆς Ἀριάδνης. Καὶ ἡ Ἀριάδνη μέσα στὸ λαβύρινθο αὐτὸ εἶναι ἡ Ἐλευθερία. Ἡ «πολιτικὴ ἵστητα», ἡ «ἰσονομία» ἢ ἴσοπολιτεία «κατὰ νόμον», οὖσία καὶ ψυχὴ τῆς Δημοκρατίας, προϋποθέτει στὴν πραγματικότητα καὶ οὐσιαστικὰ τὴν ἐλευθερία ὅλων τῶν πολιτῶν ὡς ὁργανικῶν μελῶν τοῦ πολιτικοῦ σώματος τοῦ ὁργανισμοῦ τῆς Πολιτείας. Ὁ Πλάτων, δύναται βεβαιώνει στὸ μέρος αὐτὸ ἐδῶ δτὶ ἡ Ἀριστοκρατία βγαίνει ἀπὸ τὴ Δημοκρατία, ἔτσι βεβαιώνει καὶ δτὶ ἡ οὖσία τῆς Δημοκρατίας εἶναι ἡ Ἐλευθερία (Αἴ μὲν ἄλλαι πολιτεῖαι τυραννίδες τε καὶ ὀλιγαρχίαι· οἰκοῦσιν οὖν ἔνιοι μὲν δούλους, οἵ δὲ δεσπότας ἀλλήλους νομίζοντες· ήμεῖς δὲ καὶ οἵ ήμέτεροι . . . οὐκ ἀξιοῦμεν δούλοι οὐδὲ δεσπόται ἀλλήλων εἶναι). Ἡ «ἰσονομία κατὰ νόμον», δηλαδὴ ἡ Δημοκρατία, θεμελιώνεται μόνο ἀπάνω στὴν πολιτικὴ Ἐλευθερία, εἶναι καρπὸς μοναχὰ τῆς πολιτικῆς Ἐλευθερίας καὶ εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατο νὰ ὑπάρξῃ καὶ μιὰ στιγμὴ δίχως τὴν Ἐλευθερία, δίχως τὴν ἐλεύθερη Πολιτεία ποὺ ὅλοι οἱ πολίτες της εἶναι πνευματικὰ καὶ ἥθικὰ καὶ πολιτικὰ ἐλεύθεροι. Ἡ πολιτικὴ Ἐλευθερία εἶναι «Μάνα» τῆς πολιτικῆς ἵσονομίας, τῆς Δημοκρατίας, ποὺ ἀνεβάζει στὸ κράτος τῆς κόρης της τῆς Ἀριστοκρατίας, τὸ κράτος τῶν «Ἀρίστων», τῶν ἀνθρώπων τῆς «Ἀρετῆς» καὶ τῆς «Φρονήσεως».

Πολιτικὴ τώρα Ἐλευθερία θὰ εἰπῇ πρῶτα - πρῶτα πολιτικὴ ἀνεξαρτησία (ἀπὸ κάθε πολιτικὴ τυραννία, εἴτε μοναρχικὴ εἴτε ὀλιγαρχική), ξεσκλάβωμα πολιτικὸ ἀπὸ ὅλες τὶς δυνάμεις τοῦ Ζόφου στὴν περιοχὴ τῆς πολιτικῆς ζωῆς (τὶς δυνάμεις τῆς Μοναρχίας ἢ τῆς Ὀλιγαρχίας καὶ ὅλων τῶν κοινωνικῶν στηριγμάτων τους), καὶ δεύτερο θετικὴ πολιτικὴ αὐτενέργεια καὶ αὐτοδημιουργία καὶ δράση μὲν ὅλες τὶς λυτρωμένες δημιουργικὲς δυνάμεις τοῦ πολιτικοῦ ὁργανισμοῦ, τοῦ Λαοῦ, μὲν ἕνα λόγο δημιουργικὴ πολιτικὴ ζωή. Ἡ δεύ-

τερη έννοια τῆς πολιτικῆς Ἐλευθερίας προϋποθέτει τὴν πρώτη έννοιά της. Καὶ οἱ δυὸς διμος αὐτοὶ κόσμοι τῆς πολιτικῆς Ἐλευθερίας, καὶ ὁ μάγωνας τοῦ πολιτικοῦ ξεσκλαβωμοῦ καὶ ὁ ἀγώνας τῆς πολιτικῆς δημιουργίας τῆς Πολιτείας, ὡς ὅργανισμοῦ ἐλευθέρων ἀνθρώπων, ἐλευθέρων πολιτῶν καὶ ἐλεύθερης πολιτικῆς δημιουργίας, εἶναι δυὸς κόσμοι τοῦ Πνεύματος καὶ μόνο τοῦ Πνεύματος. Ἡ Ἐλευθερία εἶναι οὖσα καθαρὰ καὶ ἀπόλυτα πνευματικὴ καὶ στοὺς οὐράνιους κόσμους τῆς μᾶς ἀνεβάζει τὸ Πνεῦμα καὶ μόνο τὸ Πνεῦμα. Ἔξω καὶ μακριὰ ἀπὸ τὸ Πνεῦμα δὲν ὑπάρχει Ἐλευθερία, ἀλλὰ Δεσποτισμὸς ἀπὸ τὴν μιὰ μερὰ καὶ Δουλεία ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά.

Τόρα διμος δύλα τὰ μυστήρια φωτοπλημμυρίζονται καὶ ὅλα τὰ σκοτάδια διαλύονται. Ὁ ίερὸς καὶ θεῖος Ὅμεναιος τῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς Ἀριστοκρατίας, τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς Ἀρετῆς — Φρονήσεως, πραγματοποιεῖται μονάχα στοὺς κόσμους τοῦ Πνεύματος καὶ τῶν πνευματικῶν οὖσιῶν. Ὁ μυστηριακὸς δεσμὸς τῶν δυὸς ἔννοιῶν τῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς Ἀριστοκρατίας εἶναι δυνατὸς μόνο μὲ τὴ μεσολάβηση μᾶς τρίτης ἔννοιάς, ποὺ μὲ τὴν οὖσα τῆς ταυτίζονται οἱ οὖσίες καὶ τῶν δυὸς αὐτῶν ἔννοιῶν. Καὶ ἡ ἔννοια αὐτὴ εἶναι μόνο ἡ ἔννοια τῆς Ἐλευθερίας, ὡς πνευματικῆς οὖσίας, μὲ ἄλλους λόγους ἡ ἔννοια τοῦ Πνεύματος. Μόνο τὸ ίερὸ καὶ ἀγιο καὶ θεῖο ἀθάνατο Ἀθηναϊκὸ Πνεῦμα εἶναι ἔκεινο ποὺ κατώρθωσε νὰ πραγματοποιήσῃ καὶ ἐνσαρκώσῃ στὴν Ἱστορία τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Κόσμου τὸ ὑψηλότερο ἴδαικο καὶ ὄνειρο δλοκλήδου τοῦ Ἀνθρώπινου Γένους, τὸ ὄνειρο τοῦ Ὅμεναιού τῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς Ἀριστοκρατίας, τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς Ἀρετῆς. Καὶ κατώρθωσε τὸ Ἀθηναϊκὸ Πνεῦμα τὸν κοσμοϊστορικὸ αὐτὸ ἀθλο, γιατὶ κατώρθωσε νὰ βγάλῃ στὸ φῶς δύλους τοὺς κόσμους τῆς ίερῆς πνευματοφωτουσίας τῆς ἀγιας καὶ θείας Ἀθηναϊκῆς πνευματοψυχῆς καὶ στὸ ίερὸ φῶς τῆς πνευματουσίας τοῦ κόσμου τῆς θεᾶς τῆς Σοφίας ν ἀνακαλύψῃ καὶ ἀποκαλύψῃ σ ὅλο τὸν Κόσμο τὸ μοναδικὸ δρόμο ποὺ δδηγεῖ στὴν ἐνότητα τῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς Ἀριστοκρατίας, τὸ δρόμο τοῦ Πνεύματος καὶ τῆς Ἐλευθερίας ὡς οὖσίας πνευματικῆς. Μόνο στὸ ίερὸ φῶς τοῦ ἀληθινοῦ, τοῦ πνευματικοῦ, νοήματος καὶ τῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς Ἀριστοκρατίας ἀποκαλύπτεται, δτι ὁ κόσμος τῆς ἀληθινῆς Δημοκρατίας, τῆς πνευματικῆς Δημοκρατίας (τῆς ἀπόλυτης νίκης καὶ κυριαρχίας τῆς πνευματικῆς οὖσίας καὶ τῶν πνευματικῶν δυνάμεων τοῦ Λαοῦ), καὶ ὁ κόσμος τῆς ἀληθινῆς Ἀριστοκρατίας, τῆς πνευματικῆς Ἀριστοκρατίας (τοῦ ἀπολύτου θριάμβου καὶ τῆς πολιτικῆς κυριαρχίας τῶν πνευματικῶν καὶ ἥμικῶν ἀξιῶν τοῦ Λαοῦ), εἶναι ἔνας καὶ ὁ αὐτὸς κόσμος, μιὰ οὖσία, μιὰ πραγματικότητα, ἔνα σῶμα, ἔνας ὅργανισμός, ἔνα «ζῷον» (στὸ ἀρχαιοελληνικὸ νόημα).

Στὸ φῶς τῆς ἀποκάλυψης τῆς ἀπόλυτης ὅργανικῆς καὶ οὖσιαστικῆς ἐνότητας καὶ ταυτότητας τῶν δυὸς κόσμων τῆς ἀληθινῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς ἀληθινῆς Ἀριστοκρατίας μᾶς ἀνεβάζει μονάχα ὁ θεῖος Πλάτων. Μονάχα στὸ φῶς τῆς Πλατωνικῆς φιλοσοφίας εἶναι δυνατὸ νὰ ὑψωθοῦμε στὰ ὕψη τῶν σφαιρῶν τῆς Πολιτείας τοῦ Ἡλιου καὶ τῆς Ἰδέας, τῆς Πολιτείας τοῦ Ὅμεναιού τῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς Ἀριστοκρατίας. Τὸ κράτος τῆς ἀληθινῆς Ἀριστοκρατίας,

τοῦ «μηδενὶ ἄλλῳ ὑπείκειν ἀλλίγοις ἢ ἀρετῆς δόξῃ καὶ φρονήσεως» (293 A), οἰκοδομεῖται μόνο ἀπάνω στὴν ἀληθινὴ Δημοκρατία, στὸ κράτος τῆς «ἰσονομίας κατὰ νόμον» δλων τῶν πολιτῶν, ὡς ἐλευθέρων καὶ ἵσων ἀνθρώπων, ἐλευθέρων πνευμάτων καὶ ψυχῆς. Στὸ ἀληθινὸν νόημα τῆς φιλοσοφίας τοῦ Πλ. ἡ ἀληθινὴ Δημοκρατία εἶναι ⁷Αριστοκρατία («Ἡ γὰρ αὐτὴ πολιτεία καὶ τότε ἦν καὶ νῦν, ἀριστοκρατία» 238 C) καὶ ἡ ἀληθινὴ ⁸Αριστοκρατία εἶναι Δημοκρατία («μετ' εὐδοξίας πλήθους ἀριστοκρατία» 238 D). Μὲ ἄλλους λόγους δὲ «⁹Αριστοκρατισμὸς» εἶναι ἡ οὐσία τῆς ἀληθινῆς Δημοκρατίας καὶ δὲ «Δημοκρατισμὸς» ἡ οὐσία τῆς ἀληθινῆς ¹⁰Αριστοκρατίας.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα Δημοκρατία, στὸ πηγαῖο νόημά της, θὰ εἰπῇ τὸ κράτος τοῦ Δήμου, τοῦ Λαοῦ, τοῦ κοινωνικοῦ κι ¹¹ἐθνικοῦ Συνόλου, τοῦ δλου σώματος καὶ δργανισμοῦ τῆς Πολιτείας. Ἡ Πολιτεία εἶναι ἡ ἔνωση δλων τῶν πολιτῶν—δργανικῶν μελῶν της, ὡς ἐλευθέρων καὶ συνεπῶς ἵσων πνευματικῶν καὶ ἥθικῶν δύντων. Ἐπομένως ἡ Πολιτεία εἶναι στὴν οὐσία της πνευματικὸς καὶ ἥθικὸς ὅργανος μεμόδος κι ¹²ἐκτελεῖ τὸν ὑπέρτατο καὶ θειότατο οὐσιαστικὸ προορισμὸ της μονάχα δταν νοῆται μὲ τὸ νόημα αὐτό. Ἡ οὐσία τῆς ἀληθινῆς καὶ τελείας Πολιτείας, τῆς ἐλεύθερης καὶ δημοκρατικῆς Πολιτείας, τῆς Πολιτείας τῆς ισογονίας—ισονομίας—ἐλεύθερίας—ἀδερφοσύνης δλων τῶν πολιτῶν, εἶναι νὰ ἦναι πάντα ἡ πνευματικὴ «Μάνα» καὶ «Τροφὸς» δλων τῶν παιδιῶν της, δλων τῶν ἐλευθέρων καὶ ἵσων καὶ ἀδερφικῶν πολιτῶν της. Ὁ ὑπέρτατος καὶ οὐσιαστικὸς σκοπὸς τῆς ἀληθινῆς Δημοκρατίας, ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὴν πνευματικὴ φύση καὶ οὐσία της ὡς πολιτείας τῆς φυσικῆς καὶ πολιτικῆς ισότητας δλων τῶν δργανικῶν μελῶν της ὡς ἐλευθέρων καὶ ἵσων πνευματικῶν καὶ ἥθικῶν δύντων καὶ συνεπῶς ὡς πνευματικῆς καὶ ἥθικῆς ἔνωσης καὶ πνευματικοθικοῦ δργανισμοῦ, εἶναι δὲ παιδαγωγικὸς καὶ ἥθικας, δημιουργικὸς, δημιουργικὸς «μορφῆς» καὶ «ἐντελέχειας» καὶ ἀνθρώπων—καλλιτεχνημάτων, ἀνθρώπων—ἥρωϊκων δημιουργικῶν προσωπικοτήτων («πολιτεία γὰρ τροφὴ ἀνθρώπων ἐστίν, καλὴ μὲν ἀγαθῶν, ἡ δὲ ἐναντία κακῶν»). Τὸ ὑψηλότερο καὶ πραγματικὸν ἰερὸν καὶ θεῖο ἔργο τῆς Δημοκρατίας εἶναι, ἀφοῦ ἀπολυτρώσῃ πνευματικά, ἥθικά, πολιτικά, κοινωνικά, οἰκονομικά, δλο τὸν κόσμο της ἀπὸ τὸ κράτος τοῦ ζόφου τῆς πολιτικῆς, κοινωνικῆς, οἰκονομικῆς καὶ πνευματικοθικῆς τυραννίας, νὰ διαπαιδαγωγήσῃ καὶ τελειοποιήσῃ πνευματικὰ καὶ ἥθικὰ δλους τοὺς πολίτες της, χωρὶς καμιαὶ ἀπολύτως ἔξαίρεση καὶ προνομιακὴ μεταχείριση, σύμφωνα μὲ τὸ θεμελιακὸ καθολικὸ παγκοινωνικὸ καὶ πανεθνικό της νόμο, τὸ νόμο τῆς ¹³Ἐλεύθερίας—¹⁴Ισονομίας δλων τῶν πολιτῶν, καὶ ἀπολύτως ἀσχετα πρὸς τὴν φυσικὴ κοινωνικὴ «ἀσθένεια» καὶ τὴν «πενία» ὡς καὶ τὴν «ἀφάνεια» ἢ «ἀγνωσία» τῶν πατέρων, νὰ ξυπνήσῃ μέσα τους δλες τὶς βαθύτερες δημιουργικὲς πνευματικὲς καὶ ἥθικὲς δυνάμεις τους καὶ νὰ τοὺς κάμῃ νὰ βροῦν τὸν ἀληθινὸν ἕαυτό τους, τὸν πνευματικὸ καὶ ἥθικὸ ἕαυτό τους, καὶ ν ¹⁵ἀνεβοῦν στὸ πνευματικὸ καὶ ἥθικὸ φῶς τῆς ἀληθινῆς Ζωῆς, τὸ φῶς τῆς ¹⁶Ἀληθειας, τῆς Καλοσύνης καὶ τῆς ¹⁷Ωμορφιᾶς, τῆς Λευτεριᾶς καὶ τῆς Δικαιοσύνης, μὲ ἔνα λόγο τὴς παγκοινωνικῆς ¹⁸Ἄδερφοσύνης, καὶ νὰ γίνουν ἴκανοὶ νὰ χαίρωνται δλα τὰ αἰώνια πνευματικὰ καὶ ἥθικὰ ἀγαθὰ τῆς ὁραίας καὶ πάμφω-

της δημιουργικής Ζωῆς, τὰ ἀγαθὰ τοῦ ἀληθινοῦ πνευματικοῦ Πολιτισμοῦ, τῆς Τέχνης, τῆς Ἐπιστήμης, τῆς Φιλοσοφίας, τῆς ὑψηλῆς πνευματικῆς Θρησκείας καὶ τῆς ἀληθινῆς πνευματικῆς Ἡθικῆς. "Ολοι οἱ ἀνθρώποι, χωρὶς καμμιὰ ἀπολύτως ἔξαιρεση, εἶναι στὴν ὑπερχρονικὴ οὖσία τους πνευματικὰ καὶ ἥθικὰ ὅντα καὶ ὡς πνευματικοηθικὰ ὅντα κλείνουν μέσος στὰ βάθη τῆς ψυχῆς τους τὸ ἀληθινὸ πνευματικὸ καὶ ἥθικὸ φῶς τῆς θείας Ζωῆς καὶ εἶναι δυνάμει ἴκανοι νὰ ὑψωθοῦν στὴν πνευματικὴ καὶ ἥθικὴ τελειότητα καὶ ὁραιότητα, στὸν κόσμο τῆς Ἐντελέχειας, καὶ νὰ γίνουν ἐνεργεῖα ὅντα πνευματικοῦ φωτὸς καὶ ἥθικῆς δημιουργίας καὶ ἀχτινοβολίας, ὁραῖα πνεύματα καὶ ὁραιὲς ψυχές, μὲν ἐναλόγοθρωποι, ἀνθρώποι—καλλιτεχνήματα. Ὁ δρόμος τῆς Ἐνέργειας—Μορφῆς—Ἐντελέχειας εἶναι ἀπειρος. Ὁ αἰώνιος ἀδιάκοπος, σκληρότατος, δραματικώτατος καὶ τραγικώτατος ἀγώνας τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἥθικοῦ φωτὸς, τῆς Ἀλίθειας, τοῦ Καλοῦ καὶ τῆς Ὡμορφιᾶς, τῆς Λευτεριᾶς καὶ τοῦ Δικαίου, ὁ ἀγώνας τῆς ἀνάβασης στοὺς φωτόκοσμους τῆς Μορφῆς καὶ τῆς Ἐντελέχειας, εἶναι ἡ «Ἀρετή», ἡ «Ἐλληνικὴ Ἀρετή», στὸ πιὸ ὑψηλὸ καὶ πιὸ φεγγοθόλο νόημα ποὺ ἐφεγγοθόλησε ποτὲ στὴν πνευματικὴ Ἰστορία ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητας, τὸ νόημα τοῦ Ἀρχαίου Ἐλληνικοῦ Κόσμου, τοῦ πιὸ ὁραιοῦ Κόσμου τῆς πιὸ ὑψηλῆς καὶ πιὸ ὁραιαίς Ἀρετῆς ποὺ ἀστραιφε ποτὲ ἀπάνω στὴ Γῇ. Ἡ Ἐλληνικὴ Ἀρετὴ εἶναι ἡ οὖσία καὶ ἡ ψυχή, τὸ φῶς καὶ ἡ φλόγα τοῦ πολεμικοῦ καὶ ἀγωνιστικοῦ, τοῦ ἡρωϊκοῦ καὶ δημιουργικοῦ πνεύματος, τοῦ πνεύματος τῶν ἀγώνων, τῶν δραμάτων καὶ τῶν τραγωδιῶν, τῶν αἵματων καὶ τῶν δακρύων, τῶν καθημερινῶν θυσιῶν καὶ τῶν σὲ κάθε στιγμὴ μαχῶν, κιντύνων, σταυρωμῶν, θανάτων, νικῶν, θριάμβων, γιὰ τὸ Ὡραῖο καὶ τὸ Ὑψηλό, γιὰ τὴν Ἰδέα καὶ τὸ Φῶς, γιὰ τὸ Ἡθικὸ καὶ τὸ Δίκαιο, γιὰ τὴν Ἐλευθερία καὶ τό κοινὸ Ἀγαθὸ ὅλης τῆς Πολιτείας, τοῦ Λαοῦ, τοῦ Ἐθνους, τῆς Πατρίδας. Ἡ Ἐλληνικὴ Ἀρετὴ εἶναι ἡ ὑψηλὴ ἡρωϊκὴ σύλληψη καὶ κοσμοθεωρία τῆς Ζωῆς, ὡς ἀέναης Δημιουργίας κι' αἰώνιας Μάχης καὶ Νίκης. Καὶ ἡ Ἐλληνικὴ Ἀρετὴ εἶναι ἡ μόνη ποὺ ἀνεβάζει στὸ Τέλειο, στὴν ἀέδιο Ἐνέργεια—Ἀχτινοβολία—Εὐδαιμονία—Μακαριότητα, στοὺς Θεοὺς καὶ στὸ Θεό. Ἐργο τῆς Δημοκρατίας εἶναι νὰ ὑψώσῃ τοὺς πολίτες της στὸ φῶς τῆς Ἐλληνικῆς Ἀρετῆς καὶ τῆς Ὡμορφιᾶς τῆς Ζωῆς καὶ νὰ τοὺς κάμῃ στὸ ἀληθινὰ τελείους ἀνθρώπους, πνευματικὰ φωτισμένους, δημιουργικούς, ἡρωϊκούς, σοφούς, ἀγαθούς, σώφρονες, δίκαιους, ἐσωτερικὰ ὁραιούς καὶ ἀχτινοβόλους ἀνθρώπους, μὲν ἐνα λόγο «ἀρίστους». Ὁ «Ἀριστος», στὸ νόημα τοῦ ἀρχαίου Ἐλληνισμοῦ, εἶναι ὁ Ἀγωνιστὴς καὶ ὁ Δημιουργὸς τῆς Ζωῆς, ὁ Ἐλληνικὸς Ἡρωας, στὴν πιὸ πλατειὰ ἔννοια, ἡ ἡρωϊκὴ καὶ δημιουργικὴ πνευματικὴ ἡ ἥθικὴ Προσωπικότητα, ὁ τέλειος Ἀνθρωπος, ὁ Ἀνθρωπος πρότυπο καὶ παράδειγμα, ὁ Ἀνθρωπος τῆς φυσικῆς καὶ τῆς πνευματικῆς καὶ ἥθικῆς ὁρμῆς καὶ ὑγείας καὶ ἀρτιότητας, τῆς πνευματικῆς νίκης καὶ τοῦ ἥθικοῦ θριάμβου τῆς Ζωῆς, τῆς ἀκατάβλητης δημιουργικότητας καὶ τῆς ἀπόλυτης πνευματικῆς καὶ ἥθικῆς αὐτοκυριαρχίας, τῆς τελείας ἐσωτερικῆς ἀρμονίας, ὁ Ἐλληνικὸς Ἀνθρωπος, ὁ Ἀνθρωπος τῆς Ἐλληνικῆς Ἀρετῆς, «γέννημα καὶ παίδευμα» τῶν Θεῶν, τῶν Ἐλληνικῶν Θεῶν. Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΜΟΙΡΑ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΚΑΜΗ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ ΘΕΟ

ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΩΝ ΘΕΩΝ. Ἡ Δημοκρατία εἶναι συνεπῶς στὴν οὐσία της Ἀριστοκρατία, Ἡρωοκρατία, Θεοκρατία (στὸ πηγαῖο νόημα τῶν ὅρων αὐτῶν). Ἡ Δημοκρατία, στὸ βαθύτατο καὶ θειότατο καὶ μόνο πραγματικότατο αὐτὸν νόημα, εἶναι εἴ τε δυνάμει εἴ τε ἐνεργείᾳ Ἀριστοκρατία (ἀνάλογα μὲ τὴν πνευματικὴν θέση καὶ τὴν ιστορικὴν πολιτιστικὴν ἔξελιξην δέκτην) καὶ ἡ Ἀριστοκρατία εἶναι ἐνεργείᾳ Δημοκρατία. Ἡ Ἀριστοκρατία τοῦ Λαοῦ, ἡ Λαϊκὴ Ἀριστοκρατία, εἶναι ἡ πιὸ ὑψηλὴ κορυφὴ καὶ ὁ ὑπέρτατος σκοπὸς τῆς Δημοκρατίας τοῦ Λαοῦ, τῆς Λαϊκῆς Δημοκρατίας, τὸ ὑψηλότερο σημεῖο πρὸς τὸν οὐρανὸν τῆς Ἰστορίας ποὺ εἶναι δυνατὸ (σύμφωνα μὲ τὸν αἰώνιον νόμους τῆς Δημιουργίας) νὰ φτάσῃ τὸ βέλος τῶν δημιουργικῶν πνευματικῶν καὶ ἥθυκῶν Δυνάμεων—Ἀξιῶν τοῦ Λαοῦ καὶ τῆς Δημοκρατίας τοῦ Λαοῦ. Ἡ Δημοκρατία, στὸ αἰώνιο αὐτὸν Ἑλληνικὸ νόημα, ἡ Ἑλληνική, ἡ Ἀθηναϊκή, ἡ Πλατωνικὴ Δημοκρατία εἶναι ἡ Δημοκρατία—Ἀριστοκρατία τῆς Ὁλότητας τοῦ Λαοῦ καὶ τῆς ἀπόλυτης κυριαρχίας τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς καὶ τῆς θέλησης καὶ τῆς δημιουργικῆς οὐσίας καὶ δλῶν τῶν δημιουργικῶν δυνάμεων καὶ ἀρετῶν τοῦ Λαοῦ, τῆς Ὁλότητας τοῦ Λαοῦ, τῆς νίκης καὶ τοῦ θριάμβου, τῆς δόξας καὶ τῆς ἀκμῆς, τοῦ φωτὸς καὶ τῆς εὐδαιμονίας τοῦ Λαοῦ.

Ἡ Δημοκρατία, στὸ νόημα αὐτό, ἡ ἀληθινὴ Δημοκρατία, δὲν ἔχει καμιαὶ ἀπολύτως σχέση μὲ τὴν Ὁχλοκρατία, ὅπως ὑποστηρίζουν οἱ αἰώνιοι βάρβαροι τοῦ Πνεύματος καὶ τῆς Ζωῆς. Ἀβυσσος χωρίζει τὴν Δημοκρατίαν ἀπὸ τὴν Ὁχλοκρατίαν. Ἡ Ὁχλοκρατία εἶναι τὸ κράτος τοῦ Ὁχλου, τοῦ ἀμορφου ὑλικοῦ ὅγκου, τῆς ἀψυχῆς ὑλικῆς μάζας, τοῦ ἀναρχου συρρετοῦ, ποὺ δὲν ἔχει κανένα αἴσθημα, καμιαὶ σκέψη, καμιαὶ συνείδηση, καμιαὶ θέληση, καμιαὶ ἀρχή, κανένα νόμο, καμιαὶ θρησκεία, καμιαὶ ἥθυκη, καὶ εἶναι μονάχα ἔρμαιο τῶν κατώτερων ὑλικῶν φυσικῶν ἐνστίχτων—ὅρμεμφύτων—παθῶν τῆς μάζας, ὃς ποσοτικοῦ ἀθροίσματος ὑλικῶν ὄντων καὶ φυσικῶν ζώων—χτηνῶν, καὶ κάτω ἀπὸ τὸ κράτος τῆς ἀπόλυτης κυριαρχίας τῶν ἀναρχικῶν δυνάμεων τοῦ φυσικοῦ ἀτομικισμοῦ καὶ τοῦ ζωϊκοῦ νόμου τῆς αὐτοσυντήρησης τοῦ ἀνθρώπου ὃς φυσικοῦ ζώου καὶ ὑλικοῦ χτήνους. Ἡ Δημοκρατία εἶναι τὸ κράτος τοῦ Λαοῦ, ὃς πολιτικοῦ σώματος καὶ δργανισμοῦ, ποὺ ἔχει νικήσει τὰ πρωτόγονα ἐνστιχτα καὶ δρμέμφυτα καὶ πάθη τοῦ ὑλικοῦ ἀνθρώπινου χτήνους, ἔχει δημιουργήσει ἀπὸ τὸ ὑλικὸ χάος Κόσμο καὶ ἔχει θεμελιώσει τὸ κράτος τοῦ Νόμου καὶ τοῦ Δικαίου ἀπάνω στὸ κράτος τοῦ Λόγου καὶ τοῦ Ὁρθοῦ, τοῦ Καθολικοῦ, τοῦ Μέτρου καὶ τῆς Ἀρμονίας, τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς Ἀρετῆς. Ὁ Ὁχλος εἶναι ἡ πρωτόγονη, ἀδούλευτη, βάρβαρη καὶ ἀφώτιστη ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ Πνεύματος καὶ τῆς Μορφῆς "Υλη. Ὁ Ὁχλος δὲν ἔχει νοῦ, ψυχή, βιούληση, εἶναι πάθος καὶ μόνο πάθος καὶ ἀγεται καὶ φέρεται μόνο ἀπὸ τὸ πάθος του καὶ τοὺς ὀχλαγωγοὺς καὶ ἐκμεταλλευτὲς τοῦ πάθους του, δὲν ἔχει καὶ δὲ δημιουργεῖ ζωή, ιστορία, πολιτισμό, θρησκεία, ἥθυκη, ιστορικὴ μοίρα. Ὁ Λαὸς ἀντίθετα εἶναι ὁ κόσμος τῆς κυριαρχίας τοῦ πνεύματος τῆς Μορφῆς ἀπάνω στὴν "Υλη. Ὁ Λαὸς ἔχει νοῦ, ψυχή, συνείδηση, βιούληση, αἰστάνεται, νοεῖ, στοχάζεται, λογικεύεται, βουλεύεται, θέλει, ἀποφασίζει, ἐκτελεῖ ἀποφάσεις, ἐνεργεῖ, δημιουργεῖ, ἔχει ζωή, ίδανικά, ιστορικὰ πεπρωμένα. Ἡ

Δημοκρατία είναι ή πολιτεία τοῦ Λαοῦ, ώς πολιτικοῦ δργανισμοῦ νικητή καὶ θριαμβευτὴ στὴν κοσμικὴ πάλη τοῦ Πνεύματος καὶ τῆς "Υλῆς, τοῦ Νόμου καὶ τῆς ὑλικῆς Δύναμης, τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς Ἀνάγκης, τοῦ Κόσμου καὶ τοῦ Χάους, τοῦ Φωτὸς καὶ τοῦ Ζόφου, τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ Μηδενός. Ἡ ἔννοια τοῦ Λαοῦ, στὸ νόημα τῆς ἀληθινῆς Δημοκρατίας, είναι ή ὑψηλότερη ἔννοια τῆς Ἰστορίας ὅλου τοῦ Κόσμου, τὸ ὕραιότερο δημιούργημα ὅλης τῆς Δημιουργίας. Ὁ Λαὸς είναι ὁ Πατέρας τῆς Δημοκρατίας, ώς πολιτείας τῆς ἐσωτερικῆς ἀρμονίας τῆς Ζωῆς, τῆς ἀρμονίας τοῦ "Ολου καὶ τοῦ Μέρους, τοῦ Ὅργανισμοῦ καὶ τοῦ Μέλους, τῆς κοινωνικῆς Ὄλότητας καὶ τῆς κοινωνικῆς Ἀτομικότητας—Προσωπικότητας, τῆς Κοινωνίας καὶ τῶν κοινωνικῶν Ἀξιῶν, τῶν «Ἀρίστων». Ὁ Λαὸς είναι ὁ Πατέρας τῆς Πολιτείας καὶ τῆς ζωῆς καὶ ὅλης τῆς Ιστορίας τῆς Πολιτείας, ὁ Πατέρας τοῦ Πολιτισμοῦ, τῆς Θρησκείας, τῆς Ἡθικῆς, τοῦ Δικαίου, τῆς Τέχνης, τῆς Ἐπιστήμης, τῆς Φιλοσοφίας. Τίποτα ὑψηλότερο καὶ ώραιότερο, ἀξιοσεβαστότερο, ἀξιολατρευτότερο καὶ ἀξιοφιλητότερο στὸν Κόσμο ἀπὸ τὸ Λαό, τίποτα φριχτότερο, ἀποτροπαιότερο, μισητότερο ἀπὸ τὸν "Οχλο. Τίποτα μεγαλειώδεστερο μέσα στὸ Σύμπαν ἀπὸ τὸ Λαό στὴν ἴερώτερη στιγμὴ τῆς Ἰστορίας του, στὴ στιγμὴ ποὺ βουλεύεται κι' ἐκφράζει τὴ βούλησή του, στὴ στιγμὴ ποὺ ἀποφασίζει καὶ ψηφίζει. "Ολοι οἱ μεγάλοι, ἀθάνατοι κι' αἰώνιοι πνευματικοὶ δημιουργοὶ τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ αἰνοῦν, ὑμνολογοῦν καὶ δοξολογοῦν τὴν Ἑλληνικὴν Δημοκρατία, ώς πολιτεία τῆς Ὄλότητας τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ καὶ τῶν αἰωνίων φωτεινῶν καὶ δημιουργικῶν πνευματικῶν καὶ ἥθικῶν δυνάμεων τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐθνους, καὶ πολεμοῦν μὲ πάθος καὶ μανία τὴν Ὁχλοκρατία, τὸ κράτος τοῦ Ὁχλου, τοῦ Ἀνθρώπινου Χτήνους, τῆς Ζούγκλας καὶ τῆς Βαρβαροσύνης. ΛΑΟΣ, «Πατέρας» ἐλευθέρων Ἀνθρώπων—Ἡρώων—Θεῶν, στὰ μάτια ὅλων τῶν Ἀρχαιοελλήνων πνευματικῶν πατριαρχῶν κι' ἐθναρχῶν τοῦ αἰωνίου Ἑλληνισμοῦ, είναι μόνο ὁ ὕραῖος καὶ ἀχτινοβόλος, ἴερὸς καὶ θεῖος Ἑλληνικὸς Κόσμος, «"Οχλος», γενάρχης δεσποτῶν καὶ δούλων, είναι μόνο ὁ ἀπαίσιος καὶ ἀποτρόπαιος Κόσμος τῶν αἰωνίων βαρβάρων τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Εὐρώπης.

Ἄπ' τὸ ἄλλο μέρος ή ἔννοια τῆς ἀληθινῆς Ἀριστοκρατίας, στὰ μάτια τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Κόσμου καὶ ὅλων τῶν πνευματικῶν κορυφῶν του καὶ στὸ νόημα τῆς φιλοσοφίας καὶ τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἀριστοτέλη¹, είναι ή ἔννοια τῆς Ἀριστοκρατίας, ώς τοῦ κράτους τῶν οὐσιαστικὰ καὶ ποιοτικὰ Ἀρίστων, τῶν ἀνθρώπων τῆς πνευματικῆς καὶ ἥθικῆς ἀχτινοβολίας, τοῦ ἀγωνιστικοῦ πνεύματος καὶ τῆς δημιουργικῆς ὁρμῆς, τῶν δημιουργικῶν πνευματικῶν καὶ ἥθικῶν ἀξιῶν τοῦ Λαοῦ, τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Φωτὸς καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρετῆς, τῆς Ἑλληνικῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Δίκης, μ^ο ἔνα λόγο τῶν Ἡρώων—Θεῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, τῆς Ἑλληνικῆς Ζωῆς, τῆς Ἑλληνικῆς Μοίρας. Ὁ «"Αριστος», ὁ «"Αγαθός», ὁ «"Εσθλός»,

1. Πρεβλ. Πολιτικὰ Β. 9. 1271 Α, Γ. 7. 1278 Β, Γ. 15. 1286 Β, Γ. 18. 1288 Α, Δ. 7. 1293 Β, Δ. 8. 1294 Α.

δ «Καλοκάγαθος» τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Κόσμου τοῦ καλοῦ καιροῦ, δ Ἑλληνικὸς Ἡρωας—Θεός, δ πνευματικὸς ἥγέτης καὶ ἥθικὸς ἀγωνιστὴς τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, εἶναι βλαστὸς καὶ ἀνθος καὶ καρπὸς τοῦ δέντρου τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ καὶ βγαίνει μόνο ἀπὸ τὴν καρδιὰν καὶ τὸ αἷμα καὶ τὴν σάρκα τοῦ δέντρου τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ. Καὶ ὅπως δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ ὑπάρξῃ τὸ ἀνθος καὶ δ ἀρπὸς χωρὶς τὸ δέντρο ἔτσι δὲν μπορεῖ ποτὲ κι^ο οὔτε μὰ στιγμὴν ὑπάρξῃ δ «Ἀριστος» δίγως τὸ Λαό. Οἱ ἀληθινὲς πνευματικὲς καὶ ἥθικὲς ἀξίες τοῦ Πολιτισμοῦ εἶναι ἀξίες τοῦ Λαοῦ καὶ μόνο τοῦ Λαοῦ⁴ Η οὐσία καὶ ἡ οὐσιαστικὴ ἀποστολὴ καὶ ἴστορικὴ μοίρα τῶν πραγματικῶν «Ἀρίστων», τῶν ἀληθινῶν «Ἀριστοκρατῶν», εἶναι νὰ ἔναι μόνο δργανα καὶ ὑπηρέτες τοῦ Λαοῦ, διάκονοι τῆς μοίρας καὶ τῆς εὐδαιμονίας τοῦ Λαοῦ, καὶ ποτὲ δεσπότες, τύραννοι, δυνάστες, ἐκμεταλλευτές, μάστιγες, συφορές, πληγές, βδέλλες, Λερναῖες "Υδρες, λάμιες τοῦ Λαοῦ, στοιχειὰ καὶ τέρατα, κακοποιεῖς δυνάμεις δουλείας κι^ο ἐκμετάλλευσης καὶ καταστροφῆς τοῦ Λαοῦ. Οἱ πραγματικοὶ «Ἀριστοι», οἱ δημιουργοὶ ζωῆς κι^ο εὐδαιμονίας, εἶναι οἱ ποιμένες, οἱ «παντελεῖς φύλακες» (Πλάτ. Πολιτ. 414B) καὶ δχι οἱ «λύκοι» καὶ τὰ «τσακάλια» καὶ τὰ σαρκοβόρα θηρία τοῦ Λαοῦ. ΟΙ ΑΡΙΣΤΟΙ ΑΠΟ ΤΟ ΛΑΟ, ΜΕ ΤΟ ΛΑΟ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟ ΛΑΟ ΚΑΙ ΠΟΤΕ Ο ΛΑΟΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΡΙΣΤΟΥΣ. Τὸ Πνεῦμα γιὰ τὴν Ζωὴν καὶ δχι ἡ Ζωὴ γιὰ τὸ Πνεῦμα. Τὸ Πνεῦμα εἶναι τὸ φῶς καὶ ἡ δύναμη τῆς Ζωῆς, τοῦ Λαοῦ, τῆς Πολιτείας. Η πνευματικὴ δημιουργία καὶ δλη ἡ πνευματικὴ ζωή, οἱ πολιτισμοί, οἱ τέχνες, οἱ ἐπιστήμες, οἱ φιλοσοφίες, οἱ θρησκείες, οἱ ἥθικές, οἱ κοσμοθεωρίες, οἱ βιοθεωρίες, οἱ νόμοι, τὰ δίκαια, οἱ πολιτεῖες, τὰ πολιτεύματα, δλα τὰ πνευματικά, ἥθικά, κοινωνικά, οἰκονομικὰ συστήματα εἶναι φαινόμενα κοινωνικὰ καὶ μόνο φαινόμενα κοινωνικὰ καὶ τίποτ^ο ἄλλο παρὰ μόνο φαινόμενα κοινωνικά. Ἐξω ἀπὸ τὴν Κοινωνία—Πολιτεία, Ἐξω ἀπὸ τὸ Λαό, δὲν ὑπάρχει οὔτε πνεῦμα, οὔτε ζωή, οὔτε δημιουργία, οὔτε πολιτισμός, οὔτε θρησκεία, οὔτε ἥθική, οὔτε δίκαιο, οὔτε τέχνη, οὔτε ἐπιστήμη, οὔτε φιλοσοφία, οὔτε τίποτ^ο ἄλλο, καὶ συνεπῶς δὲν ὑπάρχουν οὔτε ἀξίες πνευματικὲς ἢ ἥθικές, οὔτε «ἄριστοι», οὔτε «ἄριστοκράτες». Ἐξω ἀπὸ τὸ Λαὸ δημάρχει μόνο τὸ Χάος, ἡ Ἀβυσσος, δ Ζόφος, τὸ βασίλειο τῶν θηρίων τῆς Ζούγκλας (Ἀριστ. Πολιτ. A. 2. 1253A), τὸ Μηδέν, δ Θάνατος. Ο Λαὸς εἶναι δ μόνος «Πατέρας» τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ Πνεύματος καὶ τῶν ἀξιῶν τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ Πνεύματος. Οἱ «Ἀριστοι εἶναι τὰ «παιδιά» τοῦ Λαοῦ καὶ δὲ νοεῖται, σύμφωνα μὲ τοὺς φυσικοὺς νόμους, καμμιὰ δεσποτεία καὶ τυραννία κι^ο ἐκμετάλλευση τῶν Ἀρίστων σὲ βάρος τοῦ Λαοῦ, τῶν «παιδιῶν» σὲ βάρος τοῦ «πατέρα» (Η Ἀριστοκρατία ὡς δεσποτισμὸς καὶ τυραννία κι^ο ἐκμετάλλευση τοῦ Λαοῦ εἶναι Ἐξω ἀπὸ τοὺς φυσικοὺς νόμους τῆς Ζωῆς, εἶναι ἀρνηση καὶ παραβίαση τῶν φυσικῶν νόμων τῆς Ζωῆς, ξγκλημα ἐναντίον τῶν νόμων καὶ τῶν βουλῶν καὶ τῶν σκοπῶν τῆς Δημιουργίας). Τὸ φυσικὸ καὶ τὸ μοναδικὸ χρέος τῶν «Ἀρίστων» εἶναι νὰ δίνωνται μ^ορλες τὶς δυνάμεις τους στὸ Λαό καὶ νὰ ὑπηρετοῦν τὸ Λαό, νὰ ζοῦν, ν^ο μγωνίζωνται, νὰ μοχθοῦν, νὰ πονοῦν, νὰ ματώνουν, νὰ θυ-

σιάζωνται, νὰ σταυρώνωνται, νὰ πεθαίνουν γιὰ τὸ Λαὸ καὶ μόνο γιὰ τὸ Λαό. Οἱ «Ἄριστοι» εἶναι τὸ στόμα καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Λαοῦ, δργανα φωτός, ἐλευθερίας («Δεῖν εἶναι δημιουργοὺς ἐλευθερίας τῆς πόλεως» Πλάτ. Πολιτ. 395 C), δημιουργίας, εὐδαιμονίας καὶ δχι σκοταδισμοῦ, δεσποτισμοῦ, τυραννίας, ἐκμετάλλευσης, δυστυχίας, μηδενισμοῦ. Ὁ «Δημιουργός» εἶναι ὅλος ἀγαθοσύνη, ἀγάπη, ἐσωτερικὴ ἀφθονία καὶ εὐφορία, ἐσωτερικὴ ὁμορφιὰ καὶ ἀχτινοβολία (Πλάτ. Τίμ. 29 E—30 A) καὶ τὴν ἀγαθοσύνη του, τὴν ἀγάπη του καὶ τὴν ἐσωτερικὴ ὁμορφιὰ του τις δείχνει μόνο στὸ Λαό, ἀγκαλιάζοντας τὸ Λαό, δημιουργῶντας, ζῶντας καὶ πεθαίνοντας γιὰ τὸ Λαό. Δίχως καλοσύνη καὶ ἀγάπη ὁ «Δημιουργός» δὲν εἶναι δημιουργός, εἶναι ἔνα τίποτα, «ὅντως οὐδείς», κατὰ τὸ λόγο τοῦ Εὔρυπίδη, δέντρο ποὺ δὲ βγάζει κανένα καρπό, στέρφο ζῷο, στείρα γυναίκα, «ἔρημος» πνευματικὴ καὶ ψυχική. Ὁ «Ἄριστος», ὁ πνευματικὸς ἥγετης καὶ δῆμος ἥμικὸς ἀγωνιστὴς καὶ ἥρωας τοῦ Λαοῦ εἶναι σάρκα ἀπὸ τὴν σάρκα, κόκκαλο ἀπὸ τὰ κόκκαλα κι ἀίμα ἀπὸ τὸ αἷμα καὶ τὴν καρδιὰ τοῦ Λαοῦ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ καὶ νὰ ὑπάρξῃ οὕτε μιὰ στιγμὴ δέχως τὸ Λαό. Νὰ κατεβῇ στὸ Λαό, νὰ σφιχταγκαλιάσῃ τὸ Λαό, νὰ ταυτιστῇ καὶ νὰ γίνῃ ἔνα μὲ τὸ Λαό, νὰ πονέσῃ καὶ νὰ κλάψῃ μὲ τὸ Λαό, νὰ χαρῇ καὶ νὰ γελάσῃ μὲ τὸ Λαό, νὰ δυστυχήσῃ ἢ νὰ εὐτυχήσῃ μὲ τὸ Λαό, νὰ βάλῃ τὸ αὐτὸν ἀπάνω στὰ στήθεια καὶ στὴν καρδιὰ τοῦ Λαοῦ καὶ νὸ ἀκούσῃ ὅλους τοὺς παλμοὺς τῆς καρδιᾶς τοῦ Λαοῦ, νὰ ἰδῇ καὶ νὰ νοιώσῃ καὶ νὰ ζήσῃ τοὺς πόνους καὶ τοὺς καῦμούς, τὶς χαρὲς καὶ τὶς λύπες, τὶς ὅδύνες καὶ τὶς θλίψες, τοὺς λυγμούς καὶ τὰ δάκρυα, τὰ δράματα καὶ τὶς τραγωδίες τοῦ Λαοῦ, τὶς ἥττες καὶ τὶς νίκες, τοὺς σπαραγμούς καὶ τοὺς ἐνθουσιασμούς, τὶς ἐξάρσεις καὶ τὶς καταπτώσεις, τὶς ἀγωνίες καὶ τὶς συντριβές, τὶς ἐκστάσεις καὶ τὶς ἀποθεώσεις τοῦ Λαοῦ, καὶ νὰ τὰ κάμῃ ὅλῳ αὐτὰ πνευματικὸ δημιούργημα, τραγοῦδι, ποίημα, καλλιτέχνημα, φιλοσόφημα, πνευματικὸ ἢ ἥμικὸ ἢ πολιτικὸ ἀγώνισμα καὶ ἄθλο, νίκη, ἀρετή, διθύραμβο, παιᾶνα, εἶναι ὁ πανυπέρτατος καὶ θειότατος σκοπὸς καὶ κοσμικὸς προορισμὸς τοῦ «Δημιουργοῦ», τοῦ «Ἄριστου», τοῦ «Ἄριστοκράτη». Ὁλη ἡ ἀξία καὶ ὅλο τὸ κοσμικὸ καὶ ἴστορικὸ μεγαλεῖο τοῦ Δημιουργοῦ καὶ Ἡρωα τῆς Ζωῆς ἔγκειται στὸ νὰ νοιώσῃ τὸ βαθὺ δργανικὸ δεσμό του ποὺ τὸν δένει μὲ τὸ σῶμα τοῦ Λαοῦ, πὼς εἶναι «γέννημα καὶ παίδευμα», θρέμμα καὶ δργανο καὶ ὑπηρέτης τοῦ Λαοῦ καὶ πὼς τὸ ὑπέρτατο χρέος ὅλης τῆς Ζωῆς του εἶναι νὰ ξιφλήσῃ τὸ χρέος ποὺ πῆρε ἀπὸ τὸ Λαὸ καὶ χρωστάει στὸ Λαό, ὡς πατέρα του, ποὺ τὸν ἐγέννησε, τὸν ἀνάστησε, τὸν ἀνάθρεψε, τὸν ἐμεγάλωσε, τὸν ξένησε, τὸν ἔκαμε μεγάλο καὶ τρανό, σωστὸ καὶ τέλειο ἀνθρωπο. Καὶ τὸ χρέος του αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ ξιφλήσῃ πρὸς τὸ Λαὸ παρὰ μόνο δίνοντας τὰ πάντα στὸ Λαό, ὅλες τὶς δυνάμεις του, ὅλο τὸ κορμί του, ὅλο τὸ νοῦ του, ὅλη τὴν ψυχή του, ὅλη τὴν ζωὴ καὶ ὑπαρξή του, ὅλο τὸ ἐγώ του καὶ ὅλο τὸ εἶναι του, καὶ θυσιάζοντας τὰ πάντα καὶ τὴν ἴδια τὴν ζωὴ του γιὰ τὸ Λαὸ καὶ μόνο γιὰ τὸ Λαὸ. Ἡ δημιουργία, ἡ ζωὴ, ἡ δόξα, ἡ λάμψη, ἡ ἀκμή, ἡ εὐδαιμονία, ἡ ἀθανασία εἶναι στὸ Λαὸ καὶ μόνο στὸ Λαό, στὸ σφιχταγκάλιασμα καὶ τὸ ἐρωτοφίλημα τοῦ Λαοῦ, στὴν ὑπηρεσία τοῦ Λαοῦ, στὸ δοξασμό, τὸ ἀχτινοβόλημα καὶ τὸν ἀπο-

θεωμὸν καὶ τὸν ἀπαθανατισμὸν τοῦ Λαοῦ. Κινδύνη δὲν εἶναι μόνο η ἀπόλυτη θεωρητικὴ ἀλήθεια, ἀλλὰ καὶ η ἀπόλυτη ἴστορικὴ ἀλήθεια. “Οσο μεγαλύτερος εἶναι ὁ πνευματικὸς ἥγετης καὶ δημιουργὸς τοῦ Λαοῦ, τόσο στὴν πραγματικότητα βαθύτερα βυθίζεται μέσα στὸ Λαὸν καὶ σφιχτότερα δένεται μὲ τὸ Λαὸν κινδύνῳ σφιχτότερα δένεται μὲ τὸ Λαὸν καὶ περισσότερο βυθίζεται μέσα στὸ Λαόν, τόσο περισσότερο συγκινεῖ καὶ σεισμοσυγκλονίζει τὸ Λαὸν καὶ τόσο μεγαλύτερος γίνεται καὶ ψηλότερα ὑψώνεται καὶ φλογερώτερα μεγαλύνεται, δοξάζεται, εὐλογιέται, προσκυνιέται, λατρεύεται, ἡρωποιεῖται, ἀποθεώνεται, ἀπαθανατίζεται ἀπὸ τὸ Λαόν. Καὶ ἐν ὑποτεθῆ (μόνον κατὰ θεωρία), πῶς ἔνας πνευματικὸς δημιουργὸς ἀγνοεῖ καὶ περιφρονεῖ τὸ θεμελιακὸν νόμον τοῦ ὅργανικοῦ δεσμοῦ τοῦ Λαοῦ καὶ τῶν ἀξιῶν τοῦ Λαοῦ καὶ δὲ γίνῃ μὲ τὸ πνεῦμα του καὶ τὸν ἀγώνα δλῆς τῆς ζωῆς του, εἴτε ὡς ποιητής, εἴτε ὡς μουσικός, εἴτε ὡς πλαστικός καλλιτέχνης, εἴτε ὡς φιλόσοφος, εἴτε ὡς πολιτικὸς ἥγετης, ὁ ἐρμηνευτής καὶ ἐνσαρκωτής τῆς οὐσίας, τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς τοῦ Λαοῦ, ποὺ τὸν ἐγέννησε, τὸν ἀνάθρεψε καὶ τὸν ἐπαίδευσε, ἢ ὑπέρτατη καὶ σκληρότατη, ἀλλὰ καὶ δικαιότατη τιμωρία του θὰ ἦναι ἡ τελεία ἀναξιότητά του, στὰ μάτια τοῦ Λαοῦ, ἡ τελεία ἀγνοιά του, ἐγκατάλειψή του καὶ περιφρόνησή του ἀπὸ τὸ Λαόν, ἡ ἀσημότητά του καὶ ἡ ἀφάνειά του, ὁ καταχωνιασμός του μέσα στὴν ἀβύσσο τῆς Ἀνυπαρξίας καὶ τοῦ Μηδενός, τὸ τέλειο σβύσιμό του, ὁ πνευματικὸς θάνατός του.

“Ο «Ἀριστος» τῶν ὀραίων καιρῶν τῆς κοσμικῆς ἀχτινοβολίας τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ καὶ τῶν αἰωνίων πνευματικῶν κορυφῶν του δὲν εἶναι ὁ «ἀριστοκράτης» τοῦ Κόσμου τῶν βαρβάρων τῆς Αἰωνίας Ἀσίας ἢ τῆς Νεώτερης ἔξασιατισμένης Εὐρώπης, ὁ Νιτσεϊκὸς Ὑπεράνθρωπος, στὴν πραγματικότητα Ὑπάνθρωπος, τὸ ξανθὸν Εὐρωπαϊκό, στὸ βάθος Ἀσιατικό, «ἀνθρώπινο χτῆνος», ποὺ κηρύσσει τὴν χτηνώδη καὶ χυδαία «Ἡθικὴ τῶν Ἀφεντάδων καὶ τῶν Σκλάβων τῆς Ζωῆς», τὴν Ἡθικὴν ἀπὸ τὸ ἔνα μέρος τοῦ Δεσποτισμοῦ καὶ τῆς Τυραννίας τῶν «Ολίγων», τῶν ὑλικὰ δυνατῶν μὲ τὴν ὑλικὴν πολιτικὴν ἢ κοινωνικὴν ὅπερανομικὴν δύναμιν ποὺ ἀποχτοῦν μὲ τὴν χτηνώδη ἐκμετάλλευση τοῦ Λαοῦ καὶ τὴν θηριωδία τους ἀπέναντι τοῦ Λαοῦ, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς Σκλαβιᾶς καὶ τοῦ Θανάτου τῶν «Πολλῶν», τῆς Ολότητας τοῦ Λαοῦ. Ἡ Ἀριστοκρατία τῆς ἀρχαίας Ἀθηναϊκῆς πολιτείας καὶ τοῦ Πλάτωνος δὲν εἶναι ἡ Ἀριστοκρατία τῶν βαρβάρων, Ἀσιατῶν ἢ Εὐρωπαίων, τοῦ Νεώτερου Κόσμου, ἡ Ἀριστοκρατία τῆς Ὑλης, τοῦ Αἴματος καὶ τοῦ Πλούτου, τῆς Τυραννίας καὶ τῆς Δουλείας, τῆς Ἀρπαγῆς καὶ τῆς Ληστείας, τῆς Διαφθορᾶς καὶ τῆς Σαπίλας, τῆς Βίας καὶ τοῦ Ἐγκλήματος, τῆς Ἀγωνίας καὶ τῆς Φρίκης καὶ τῆς Καταστροφῆς, ἡ Ἀριστοκρατία τῶν μοναρχοκρατικῶν καὶ μοναρχομανιακῶν, τῶν στρατοκρατῶν, τῶν θεοκρατῶν, τῶν πλουτοκρατῶν, τῶν λογῆς-λογῆς ἵμπεριαλιστῶν, τῶν δεσποτῶν καὶ τυράννων καὶ δυναστῶν κινδύνῳ ἐκμεταλλευτῶν κινδύνῳ ἐγκληματιῶν καὶ νεκροθαφτῶν δλῶν τῶν λαῶν. Ἐπίσης ἡ Δημοκρατία τῆς ὄλοφωτης ἀρχαίας Ἀθηναϊκῆς πολιτείας καὶ τῆς πολιτείας τοῦ Πλάτωνος δὲν εἶναι ἡ Δημοκρατία τοῦ Νεώτερου καὶ τοῦ Σύγχρονου Κόσμου, ἡ Δημοκρατία, ποὺ ἐπιβάλλει τὸ κράτος τῶν «Ολίγων» ἀπάνου στοὺς «Πολλούς» καὶ διαιρεῖ τὸν Κόσμο σὲ δεσπότες καὶ δούλους κινδύνῳ ἐχειν ὡς θεμελιακὸν νόμον της τὸ